

Liesbeth Lems

**Yech gehad,
Like!**

Pech gehad, Like!

Geïllustreerd door Adri Alindo

Uitgave: W. D. Meinema N.V. – Delft

Liesbeth Lems

*Pech gehad,
Like!*

Like fietst wat ze kan. Ze wil thuis zijn, want ze popelt om haar nieuwtje aan mams te vertellen.

De school van Like is een kwartier lopen van huis, maar op de fiets doet ze het in vijf minuten. Meestal gaat ze lopen, maar vanmorgen moest ze al om acht uur op school zijn voor de Franse les en juist als ze vroeg op school moet zijn, gebeuren er de raarste dingen. Eerst morste ze thee over haar witte bloes en moest ze van mams een schone aantrekken. En daarna kon ze nergens haar Franse boekje vinden. Tenslotte vond ze het op haar bureautje, maar al met al was het te laat geworden om te lopen en had ze gauw de fiets gepakt. Nu is ze er blij om. Is ze tenminste gauw thuis en kan ze haar nieuwtje vertellen.

Als ze haar fiets in de tuin zet, ziet ze door het keukenraam haar moeder heen en weer lopen. Gelukkig, mams is thuis . . .

Ze valt met de deur in huis: „Mams, moet u luisteren, wat éinig! U weet wel, hè, die zwemwedstrijden van voor de vakantie konden niet doorgaan, hè, omdat het zwembad verbouwd werd. Nou, we dachten allemaal dat het een jaar uitgesteld zou worden, hè. Maar nu het zo lang mooi weer blijft is het zwembad een maand langer open en nou gaat het toch nog door. Vindt u 't niet gewéldig! Morgen zijn de voorwedstrijden, dan worden de besten van onze klas, de zesde, en de besten van de vijfde uitgekozen. Alleen de twee hoogste klassen mogen meedoen. En over twee weken is de echte wedstrijd. O, ik hoop toch zo dat ik morgen gekozen word!”

Na het lange verhaal schraapt ze eens flink haar keel. Hè, ze heeft de hele dag al zo'n dik, droog gevoel in haar keel. Zeker van de zenuwen, voor morgen.

Moeder geeft haar een glas melk uit de koelkast en zegt lachend: „Zo, dat is een heel verhaal. Je bent er gewoon schor van.”

Like drinkt met lange teugen het glas leeg.

„Hè, heerlijk, die koude melk. Goed voor m'n droge keel,” zegt ze. „Leuk hè, dat het toch doorgaat. Al zou het over twee weken een stuk kouder zijn dan is het nog niet erg. Het water is toch verwarmd.”

Moeder kijkt door het keukenraam, dat wijd openstaat, naar buiten. Nu, begin september, lijkt het nog wel volop zomer. De zon schijnt warm op een weelde van bloeiende bloemen en in de gouden regen zingen en kwetteren de vogels als op een voorjaarsdag.

Ja, zwemmen in het buitenbad kan nog best.

De volgende morgen is Like al vroeg wakker.

„De voorwedstrijd”, denkt ze meteen met een scheut van blijde spanning.

Zou ze gekozen worden? Als ze geen pech heeft vast wel. Ze zwemt al vanaf haar zesde jaar en vlak voor de grote vakantie heeft ze haar derde diploma gehaald. Nu, in de zesde, is ze bezig voor het vierde. De meesten van haar klas zijn nog maar met hun tweede bezig. Ja, ze heeft een goeie kans.

Met haar armen achter haar hoofd gevouwen blijft Like nog een poosje fantaseren over de wedstrijd. Stel je voor, dat ze ook eens won op de echte wedstrijd. Dan mocht ze misschien wel, wat ze al zo lang wil, echt les gaan nemen in wedstrijdzwemmen. En dan oefenen, elke dag oefenen . . . Misschien werd ze wel net zo goed als Ada Kok . . . Wat moest dat heerlijk zijn om naar allerlei landen te gaan en overal prijzen te winnen. Ze

ziet zichzelf al op zo'n eretrapje staan met een gouden plak om haar hals. En het volkslied, dat gespeeld wordt voor háár . . .

Opeens schiet ze bijna hardop in de lach. Wat ligt ze hier allemaal te fantaseren, laat ze eerst maar proberen de voorwedstrijd te winnen en dan de echte wedstrijd. Terwijl ze lacht, voelt ze meteen weer haar keel. Die is nu niet alleen droog en dik, maar hij doet ook pijn als ze slikt.

„Niks tegen mams zeggen,” besluit ze meteen, „anders mag ik vandaag vast niet zwemmen.” Nou, zou dat even een ramp zijn!

2.

Gewonnen

In een lange sliert fietsen klas vijf en zes naar het buitenbad. Het is een dik kwartier fietsen en onderweg staan de monden geen ogenblik stil. Het is een reuze buitenkansje, dat de wedstrijden tóch doorgaan en iedereen is er van overtuigd dat hun school moet winnen. De állerbesten moeten vandaag dus gekozen worden en wie zou daar niet graag bij willen horen?

De enige die niet veel zegt is Like en dat is erg ongevoel. Meestal komt ze met haar vriendinnetje Christien niet uitgepraat en die vraagt dan ook verbaasd, nadat ze een hele tijd alleen aan het woord is geweest: „Zeg, wat heb jij? Je kijkt of je het helemaal niet leuk vindt.” Like trekt een lelijk gezicht en zegt dan benauwd: „Jò, 'k heb zo'n keelpijn. Als m'n moeder het wist, mocht ik vast niet.”

Christien, als altijd juffertje luchthart, lacht haar uit.

„Ach meid, met dit warme weer krijg je d'r niks van, hoor. Je houdt toch gewoon je mond dicht.”

En dringend zegt ze nog: „Jij moet zwemmen, hoor. Jij bent de beste van de hele klas!”

„O, ik zwem wel . . .” zegt Like, maar dan houdt ze weer gauw haar mond. Als ze praat doet het zo'n pijn.

Met z'n tien tegelijk moeten ze zwemmen. Als de badmeester fluit moeten ze er tegelijk inspringen en dan twee keer het bad heen en weer zwemmen. Hij kijkt dan met de stopwatch hoe lang ieder kind erover doet. Als Like klaarstaat bij het tweede groepje van tien, is ze op dat moment haar keelpijn helemaal vergeten. Nu, nu komt het er op aan. Gespannen wacht ze op het fluitje van de badmeester. Daar komt het . . . ja . . . áf! Met een sierlijke duiksprong komt ze in het water en meteen heeft ze de slag beet. Bij de eerste baan ligt ze al voor en bij de tweede baan beginnen ze aan de kant te roepen: „Hup Like! Vooruit Like! Je ligt vóór! Like hup! Like!”

Het gaat geweldig. Ze heeft nog nooit zo vlug gezwommen en met een kwart baanlengte voor nummer twee komt ze als eerste aan. Ze wordt langdurig toegejuicht en Christien geeft haar een klinkende zoen op haar natte wang.

„Zei 'k het niet, dat je mee moest doen,” juicht ze. „Jij slaat iedere school met stukken!”

Like lacht gelukkig, maar toch is ze blij dat ze klaar is. Ze voelt zich zo moe opeens en koud.

Ze kijkt naar de anderen, die al gezwommen hebben. Gaan die zich al aankleden? Nee, ze staan allemaal in hun badpak te kijken naar de volgende tien, die alweer in het water zijn.

De zon is ook zo warm als wat, het zal wel niks geven nog even zo te blijven staan.

Als alle zes groepen geweest zijn, wordt de uitslag bekendgemaakt. Like heeft het vlugste gezwommen van allemaal, dus zij mag in ieder geval met de echte wedstrijden meedoen. En tot haar eigen verbazing is Christien ook bij de vijf vlugsten van de zesde klas. Dolgelukkig valt ze Like om haar hals en jubelt: „O kind, wie had dat ooit gedacht, dat wij samen de eer van de school moeten hoog houden!”

Dan, verbaasd, kijkt ze haar vriendinnetje scherp aan en vraagt: „Wat heb jij? Je ziet helemaal blauw!”

„'k Heb het zo koud,” bibbert Like.

„Nou moe,” verbaast Christien zich, „ga je dan aankleden, suffie!” Samen hollen ze naar de kleedkamers. Als Like thuiskomt, probeert ze zo vrolijk mogelijk te doen, maar mams ziet dadelijk dat er wat is. Like ziet zo wit en ze is niet echt vrolijk.

„Heb je 't niet gehaald?” vraagt ze verbaasd. Like is zo'n goeie zwemster.

„Ja hoor,” zegt Like met een dappere glimlach, „'k was de vlugste zelfs.”

„Nou dan?” vraagt mams, „Waarom kijk je dan zo sip?” Like haalt haar schouders op. „'k Heb een beetje keelpijn.”

Mams kijkt haar onderzoekend aan. Het kind ziet er niet goed uit, als ze maar geen kou gevat heeft.

Uit de medicijnkast haalt ze een buisje zuigtabletjes en geeft er één aan Like.

„Hier, die helpen vaak goed. Langzaam opzuigen en over een paar uur neem je er nog een.”

Likes gezichtje klaart zichtbaar op. Dankbaar zuigt ze op het tabletje. Die mams weet ook overal raad op.

3.

't Is niet alleen die keel

De zuigtabletjes helpen deze keer niet.

Die nacht slaapt Like erg slecht. Haar keel doet nu veel erger pijn en ze heeft ook hoofdpijn. Terwijl er koude rillingen over haar rug lopen, heeft ze het toch erg warm en telkens als ze opschrikt uit een korte, angstige droom is haar voorhoofd nat van het zweet.

Ze is ziek, dat begrijpt ze nu wel.

„Nou ja,” denkt ze ondanks de narigheid met een scheut van blijdschap, „ik heb het gisteren toch maar gewonnen en over twee weken zal ik wel beter zijn.”

Moeder is er niet gerust op als ze de volgende morgen komt kijken hoe het met Like is. Ze kijkt bezorgd naar het omgewoelde bed en naar Likes koortsige gezichtje. Als ze de temperatuur opgenomen heeft en ziet dat die 39.3 is, belt ze meteen de dokter.

Like vindt het best. De dokter zal wel een drankje geven en zoveel te eerder is ze dan beter. Want ze moet en zal over twee weken weer fit zijn.

De dokter komt direct na zijn spreekuur en als hij Likes pols gevoeld heeft, kijkt hij lang en aandachtig in haar keel.

„Wat een lelijkerd!” zegt hij tenslotte. „En wat een rare witte tong heb jij, Like!”

En tegen moeder: „Denk erom mevrouw, ze mag absoluut niet uit bed tot de koorts over is. En laat maar geen andere kinderen bij haar. Ik zal medicijnen geven en een gorgeldrank. Over twee dagen kom ik terug.”

Like, ongerust om het ernstige gezicht van de dokter, vraagt benauwd: „k Ben toch over twee weken wel beter, dokter?”

Over twee weken? De dokter kijkt verbaasd, maar als moeder hem vertelt waarom Like dat vraagt, trekt hij een bedenkelijk gezicht en zegt raadselachtig: „Dat kan ik over een paar dagen pas zeggen. Blijf in ieder geval goed onder de wol, Like!”

Nou, de volgende dagen heeft Like helemaal geen behoefte om uit haar bed te komen. Ze heeft zich nog nooit zo ziek gevoeld en ze begint zich hoe langer hoe ongeruster te maken, dat ze over twee weken niet beter zal zijn.

Als de dokter na twee dagen weer komt, kijkt ze hem in spanning aan. Wat zal hij zeggen?

Als de dokter haar keel nog aandachtiger bekeken heeft dan de eerste keer, trekt hij tot Likes verbazing opeens het gordijn helemaal open en wijst op haar wangen. „Net wat ik al dacht,” zegt hij, „ziet u mevrouw, ze krijgt rode uitslag. Het is roodvonk.”

„Róodvonk!” schrikt moeder, „Dat is toch een ernstige ziekte?”

„Ernstig? . . . Ernstig . . . och dat valt meestal wel mee,” sust de dokter. „We zijn eigenlijk banger voor de gevolgen, die kunnen heel vervelend zijn. Maar,” en dat tot Like, „als jij nu maar in je bed blijft en je medicijnen inneemt, kun je over een paar weken helemaal opgeknapt zijn.”

Als moeder de dokter uitlaat, blijft Like alleen in haar kamertje achter. De gedachten woelen door haar koortsige hoofd. Roodvonk heeft ze. Roodvonk! Dat heeft Jan Staal uit haar klas ook eens gehad, maar die was na een paar weken niet beter. Máánden is hij ziek geweest. Zijn bloed was niet in orde. Stel je voor, dat dat ook met haar gebeurt . . .

Maar dan zet Like die gedachte resoluut van zich af.

De dokter heeft zelf gezegd dat zij over een paar weken best beter kan zijn. Nou dan! Ze zal heus wel in bed blijven en het vieze drankje slikken. Zij móét nou eenmaal gauw beter zijn.

De volgende dag zit Like van top tot teen onder de rode vlekjes, maar ze voelt zich lang zo ziek niet meer. De koorts is ook een stuk gezakt en als Like zichzelf in de spiegel bekijkt en ziet hoe gek ze er uitziet, kan ze weer hardop lachen zonder dat haar keel erg pijn doet.

„Zie je wel,” denkt ze blij, „als die gekke rooie vlekken weg zijn ben ik weer kiplekker.”

Na een week zijn de rode vlekken weg, maar tot Likes verbazing begint ze helemaal te vervellen. Hele lappen kan ze van haar handen trekken. Verbaasd lachend laat ze het aan de dokter zien als die weer naar haar komt kijken.

Die zegt lachend: „Mooi zie je er uit, zeg! We hoeven nu helemaal niet meer te twifelen of het roodvonk is.”

„Maar ik mag er nu toch wel uit, hè dokter?” vraagt Like haastig. „’k Voel me helemaal goed.”

Tot haar teleurstelling schudt de dokter zijn hoofd. „Geen sprake van, meisje. Je moet in ieder geval nog deze week in bed blijven.”

Like is een ogenblik sprakeloos van schrik en dan barst ze uit: „Deze week nog? Maar dat kan niet! Ik moet over een week wedstrijdzwemmen . . .”

Ze voelt een dikke prop in haar keel komen en tranen prikken achter haar ogen als de dokter zijn hoofd schudt en zegt: „Het is heel jammer voor je, Like, maar al zou je nu uit bed mogen, dan zou je nog over een week niet mogen zwemmen. Met roodvonk moeten we heel voorzichtig zijn.”

Als hij het ontredderde gezichtje van Like ziet, klopt

hij haar bemoedigend op de schouder. „Kop op meisje, er komen nog wel eens meer wedstrijden.”

Als hij dan met moeder naar beneden gaat, kan Like zich niet meer goed houden. Snikkend van teleurstelling en van boosheid duwt ze haar hoofd in het kussen. Het is gemeen, dat ze nu juist ziek is geworden. Juist, nu ze kon laten zien hoe goed ze kan zwemmen. O, waarom was ze zo blij geweest dat de wedstrijden tóch doorgingen? Waren ze maar uitgesteld. Maar ze wil meedoen! Ze moet meedoen! Ze laat zich niet kisten door een beetje roodvonk! Als ze niet mag, dan gaat ze wel stiekem. Ze heeft nu al geen koorts meer. Nou, dan kan ze toch zeker over een week wel zwemmen. Ze gaat . . . ze gaat tóch!

4.

Wie waagt, die wint

Diep in haar hart weet Like, dat het een dwaas plan is. Haar benen zijn zo slap, dat ze er amper vijf minuten op kan staan als ze zichzelf bij de wastafel even mag wassen. Ze is blijkbaar veel erger ziek geweest dan ze zelf dacht. Maar Like heeft een sterke wil. Als ze zich eenmaal iets voorgenomen heeft, moet dat gebeuren. Elke keer als haar moeder niet in de buurt is gaat ze stiekem uit bed en loopt in haar kamertje op en neer en iedere keer voelt ze haar benen sterker worden.

Ze telt de dagen af, nog vier . . . nog drie . . . nog twee en dan . . . morgen.

Die avond kan Like niet in slaap komen. Haar hart klopt zo onrustig en de gedachten tolleren zo vreemd in haar hoofd. Zou ze het morgen nou wel doen? Als ze er echt eens erg ziek van werd. En . . . wat ze nog veel erger

zou vinden . . . als ze nu eens niet zou winnen omdat ze nog te slap was. Dan zou ze zich een ongeluk schamen. Nee, Like is er helemaal niet zo gerust op.

En er is nog iets waardoor ze niet in slaap kan komen. Haar rechterbeen doet al de hele dag zo'n pijn en het lijkt wel of het steeds erger wordt. Een doordringende trekkende pijn in haar dijbeen en in haar knie. Zou dat komen van al die stiekeme wandelingetjes in haar kamer? Maar dat is toch onzin, daar krijg je toch geen pijn in je been van?

Like woelt en woelt. Ze voelt zich warm en bezweet en het liefst zou ze nu mams geroepen hebben, maar dat kan ze niet doen. Dan belt mams morgen natuurlijk direct de dokter op en dan heeft zij helemaal geen kans om weg te komen. Het zal trouwens toch moeilijk genoeg zijn. Ze moet het doen als mams aan het boodschappen doen is. Meestal blijft ze wel een uurtje weg. Zij zal dan een briefje neerleggen om te vertellen waar ze is. Dan hoeft mams niet ongerust te wezen.

Niet ongerust wezen? Like begrijpt best dat mams wél ongerust zal zijn. Verschrikkelijk ongerust, dat Like weer ziek zal worden. De dokter heeft niet voor niks zo gewaarschuwd, dat roodvonk een nare ziekte is. Dat je er ándere ziekten van kan krijgen. Zou ze het dan maar niet doen?

Like woelt en woelt . . .

Als haar been nou niet zo'n pijn deed, kon ze misschien wat slapen. Zo is ze morgen doodop en wordt het helemaal niks.

Wacht, ze zal een slokje water drinken en haar gezicht een beetje wassen bij de wastafel, daarna gaat het misschien beter.

Met een sprongetje wipt ze uit bed en dan zakt ze opeens met een kreet van pijn door haar rechterknie. Voor ze het weet heeft ze al om haar moeder geroepen en die

staat bijna direct naast haar. Ze helpt de huilende Like overeind en vraagt bezorgd: „Like, kindje, wat is er nou?”

Like, snikkend op de rand van haar bed, kreunt: „M'n been doet zo'n pijn en m'n knie. Ik kan er niet eens op staan.”

Ongerust stopt moeder Like weer in bed. Ze voelt hoe warm het kind is en ze denkt: „Ze heeft koorts. Als het nou maar geen gevolg van die roodvonk is.”

Tegen Like doet ze zo opgewekt mogelijk. „Ik zal wat warme melk met suiker voor je maken, kindje. Daar krijg je vast wel slaap van en morgen zullen we de dokter laten komen. Die moet dan maar eens naar je been kijken.”

Even later is Like weer alleen. Met grote ogen staart ze omhoog in het donker. Morgen . . . morgen komt de dokter. Nu komt er niks van haar plan om weg te piepen. Met dat zere been zou dat trouwens toch niet kunnen. Gek, opeens voelt ze zich een beetje opgelucht. Ze heeft er toch wel erg tegen opgezien om zo stiekem te doen. En ook wel in angst gezeten, dat het niet lukken zou. Dat ze nog te slap zou zijn en zou verliezen. Ja, misschien is het wel goed dat het niet kan. Met die gedachte valt Like eindelijk in slaap.

De volgende morgen komt de dokter. Hij onderzoekt het zere been nauwkeurig en zegt dan tegen Like, die hem met een somber, pijnlijk gezicht aankijkt: „Dat is niet zo leuk, meisje. Je zult een tijdje in bed moeten blijven.” En tegen moeder: „Het is reuma, een gevolg van de roodvonk. Het is absoluut noodzakelijk dat ze in bed blijft en goed rust houdt.”

„Hoe lang, dokter?” vraagt Like met een beetje bibberende stem. „En mag mijn vriendinnetje bij me komen?”

In de ogen van de dokter komt een medelijdende blik. „Je vriendinnetje? Over een paar weken, dan mag ze wel eens komen, maar nu moet je elkaar maar brieven schrijven.”

„Over een paar weken? Ben ik dan nog niet beter?” Like huilt nu echt. „Dat houd ik nooit uit!”

„Och welja,” lacht de dokter bemoedigend, „dat houd je best uit. Je gaat fijn een heleboel boeken lezen en je zal van school ook wel wat huiswerk krijgen. Je zult zien dat je nog tijd te kort komt.”

De dokter heeft makkelijk praten. Like leest heus wel graag, maar de dag is zo vreselijk lang. Mocht Christien nou na schooltijd maar komen, dan zou het nog een beetje uit te houden zijn. Ze heeft wel een briefje van haar gekregen met een dikke plak chocolade erbij. Maar het heeft Like niet blij gemaakt. In het briefje stond dat hun school met de zwemwedstrijd tweede was geworden en dat dat natuurlijk kwam omdat Like niet mee had kunnen doen. Met een boos gezicht had Like het briefje aan haar moeder laten lezen en ze had gemopperd: „Ba, waarom moest ik nou ook juist ziek worden! Ba, waarom gebeuren er toch altijd akelige dingen! Ik lig hier maar de hele dag en ik verveel me een ongeluk! Had ik nou maar broertjes of zusjes, dan kon ik tenminste nog eens een spelletje doen . . . Ik ben altijd alleen, ba!”

Iedere dag opnieuw begint Like met haar gemopper en geklaag, totdat mams het zat wordt en haar eens flink aanpakt.

„Hoor eens Like, nou moet je eens ophouden. Er zijn honderden kinderen die ziek zijn en maanden moeten liggen. Daar kan niemand wat aan doen en met al dat geklaag maak je het nog veel erger.”

Het lijkt wel, of Like op dat standje van mams gewacht

heeft om in een onbedaarlijke huilbui uit te barsten en mams heeft alweer meteen meelij met haar. Het is waar dat het kind altijd alleen is. Geen broertjes en zusjes, waar ze gezellig mee kan spelen en ruzie maken. Een vader, die veel op reis is voor de zaak en nu weer die teleurstelling met dat zwemmen. Ja, het is eigenlijk best te begrijpen dat ze in opstand is. Dan krijgt ze opeens een idee.

„Weet je wat,” zegt ze, „ik ga de radio van beneden halen. Er zijn een massa leuke programma's, die je aan kunt zetten. Vind je dat geen reuze idee?”

Like knikt door haar tranen heen. „Hè ja, de radio, dat is best leuk.”

Moeder is al weg en komt even later hijgend terug met het zware ding. „Hè, hè,” lacht ze, „die is zwaarder dan ik dacht. Kijk, nou zetten we hem op het tafeltje naast je bed, dan kun je hem zelf aan en uit zetten.”

Like is helemaal opgevrolijkt en zet de radio meteen aan. Het is juist een programma van vrolijke liedjes, net wat Like nodig heeft. Opgelucht om Likes weer vrolijke gezichtje gaat moeder aan haar werk. Eindelijk heeft ze iets bedacht dat Like leuk vindt.

5.

„Een pakje van uw hart”

Like verveelt zich een stuk minder dan voor ze de radio had, maar toch zijn er nog vele uren, dat er geen leuk programma is en dan weet ze met haar vrije tijd geen raad.

Dan op een morgen, als mama gezellig bij haar zit koffie te drinken, is er een programma voor de zieken op de radio. Samen luisteren ze een tijdje naar de verzoek-

plaatjes, die voor de zieken gedraaid worden. En dan komt de man, die het programma verzorgt met een plan. Hij vraagt of de luisteraars het niet leuk zouden vinden om een sinterklaaspakketje te maken voor een langdurig zieke. Ze moeten dan een adres van een zieke aanvragen bij de radio en erbij schrijven of ze het willen maken voor een heer of een dame, een meisje of een jongen. Tegen sinterklaas kunnen ze dan die zieke blij maken met, zoals de omroeper het noemt „een pakje van uw hart”.

Like schiet opeens in bed overeind. Met een blij gezichtje roept ze: „Dat ga ik doen, mam! Dan vraag ik een adres aan van een meisje van mijn leeftijd en dan kunnen we later misschien aan elkaar blijven schrijven.” Mama vindt het ook een goed idee. Nu worden er twee meisjes blij gemaakt: dat nog onbekende zieke meisje en Like omdat ze wat te doen heeft.

Like is er helemaal opgetogen van geworden.

„Wat zal ik gaan maken, mam?” vraagt ze. „Wat zou zo’n kind leuk vinden?”

Ja, dat is een moeilijk probleem. Als het voor Christien was, zou Like het wel weten. Die is dol op alle mogelijke en onmogelijke lappenbeesten. Haar hele kamertje hangt en staat er vol mee. Maar het meisje waar Like wat voor wil maken kan zoiets wel bespottelijk vinden. „Weet je wat,” zegt mams, „ik heb die map met verschillende handwerken en ideetjes, weet je wel? Daar zullen we samen eens in gaan zoeken.”

Nou, dat is op zichzelf al een leuk werkje om in de dikke map vol kleurige platen van borduur- en handwerkjes te zoeken. Er zijn voorbeelden van gebreide beesten en poppen, dieren van vilt, schellekoorden, kussens, tafelkleden, wandkleden, theemutsen, boekomslagen. Het is eigenlijk veel te veel om een keus te maken. En telkens zucht Like weer: „Als ik het kind nou maar kende. Als

ze erg van lezen houdt, zou het leuk zijn om een boek te kopen en daarvoor een boekomslog te maken. Maar misschien kan ze lezen niet uitstaan."

Dan ineens ziet ze het. Een dubbel vilten mapje waar allerlei vakjes in gemaakt zijn. Daar kun je dan naaispulletjes in stoppen. Een schaar, rolletjes zij, spelden, een vingerhoed. Op de buitenkant van het mapje is een snoezig vilten negermeisje geappliqueerd, met een echt kralensnoertje om haar hals en koperen ringetjes in haar oren.

„Dit neem ik, mam!” roept Like opgewonden. „Als ze niet van naaien houdt, vindt ze vast het mapje toch enig. En al houd je niet van naaien, je moet het toch weleens doen,” voegt ze er lachend aan toe.

„O zo,” plaagt mams, „dat zal ik je helpen onthouden als er nog eens een knoop van je jas is of als de zoom uit je rok hangt.”

Like lacht maar wat, zulke karweitjes vindt zij ook niet leuk, maar borduren of iets maken van vilt is enig. Ze dringt direct bij mams aan: „Gaat u vandaag de spullen nog kopen, mams? Ik wil alles zelf betalen, maar ik kan het jammer genoeg niet zelf halen.”

„Goed kindje,” belooft mams, „straks moet ik toch nog boodschappen doen, dan ga ik meteen even naar de handwerkzaak.”

Like kan haast niet wachten tot haar moeder terug is. Wat heeft ze zin om te gaan beginnen! En het is maar goed dat ze er zo vroeg aan kan beginnen, want het hele mapje moet met de hand genaaid worden en daarna omgestoken met kleine, gekleurde steekjes. En dan nog dat leuke negerinnetje! Ze zal het toch wel op tijd afkrijgen? Laat eens kijken, het is nu half oktober. Ze heeft dus nog zes weken, ja dat zal vast wel lukken. Als haar moeder terugkomt, pakt Like popelend van ongeduld het pakje uit. Er zitten zes fleurige lappen vilt

in en verschillende strengetjes borduurzij. En, in een apart zakje, een doosje heel kleine kraaltjes en twee kleine, koperen ringetjes.

„O, wat éinig!” jubelt Like, „dat is voor het negerinnetje. Ik ga meteen beginnen, mam!”

Like verveelt zich geen ogenblik meer. Uren per dag werkt ze aan het mapje en als ze moe wordt van het fijne priegelwerk, gaat ze vergenoegd een poosje naar de radio luisteren.

De dagen gaan ook veel vlugger om en op een dag staat opeens Christien voor haar neus, met in haar handen een grote taai-taaipop.

„Hier,” glundert ze, „ter ere van mijn eerste bezoek. Ik mocht gelukkig, ein . . . de . . . lijk weer eens bij je komen van die dokter van jou.”

Like lacht hardop: „Wees maar blij, kind. Anders had je misschien ook wel roodvonk gekregen, nou en dat is geen lolletje, hoor!”

„Hm,” zegt de onverstoorbare Christien, „dan was ik lekker bij je komen liggen. Op school zonder jou is toch ook niks.”

Dan merken ze pas hoe ze elkaar gemist hebben. Knabbelend op de taai-taaipop komen ze niet uitgepraat over van alles en nog wat. Als er dan eindelijk niets meer te vertellen valt over school, laat Like aan Christien het mapje zien, dat al aardig opschiet.

Christien bewondert het uitbundig en ze vindt het een reuze leuk idee om zo'n pakje voor een zieke te maken.

„Ik had alleen een of ander knuffelbeest gemaakt,” zegt ze.

Like lacht. „Ja, jij wel, jij denkt dat iedereen van die onzinnige dieren houdt, maar ik houd me maar aan de veilige kant.”

Christien is beledigd. „Onzinnige dieren?” gilt ze en ze begint Like ongenadig in haar zij te kietelen.

Die giert het uit en trekt Christien met een ruk over haar bed. Op dat moment komt moeder binnen en maakt meteen een eind aan de stoeipartij.

„Ophouden jullie! Daar wordt Like nog veel te moe van, hoor. Christien moet nou maar eens weggaan, dan kan ze morgen terugkomen.”

De meisjes trekken een lang gezicht, maar als Christien weg is voelt Like toch wel hoe moe ze van het bezoek geworden is. Ongerust vraagt ze zich af of ze nooit meer zo fit als vroeger zal worden, maar daarover stelt de dokter haar bij zijn volgende bezoek gerust.

„Het komt omdat je zolang op bed hebt gelegen,” zegt hij. „Als je op mag, ben je zo weer sterk en fit.”

„Mag ik dan weer op?” vraagt Like hoopvol.

De dokter lacht. „Iedere dag een uurtje, en volgende week een uurtje langer. We hebben nu het ergste gehad.”

„Hoera!” juicht Like en meteen duikelt ze uit haar bed en danst door haar kamertje heen.

„Ho, ho!” roept de dokter, „rustig op een stoel naast je bed, zó beginnen we.”

Nou, dat kan de dokter nog wel eens zeggen. Like heeft zolang op bed gelegen, ze is nu niet meer te houden. Als de dokter weg is, wil ze meteen het hele huis door om overal te kijken of alles nog net eender is als voor ze ziek werd. Maar daar steekt mams een stokje voor.

„Volgende week mag je naar beneden,” belooft ze, „en verder op de bank rusten, maar nu moet je echt rustig aan doen. Straks kan je geen pap meer zeggen.”

Like lacht haar uit, maar zelf voelt ze ook wel dat ze zich nog niet te druk kan maken. Als ze na dat eerste uurtje weer met een diepe zucht van moeheid in haar bed gaat liggen, staan de pareltjes zweet op haar voorhoofd.

Dat je van zo'n poosje ziek zijn zo af kunt takelen!

Het is een stormachtige novemberdag. Like, nu al bijna de hele dag op, staat voor het raam naar de winterkale tuin te kijken. Wat een verschil met de dag voor ze ziek werd. Dat was de dag van de voorwedstrijden. In de tuin bloeiden toen nog volop de dahlia's, de goudsbloemen en de chrysanten. En de goudenregen zat nog volop in 't blad. Nu rukt de storm de laatste bladeren van zijn takken en de regen maakt er een vieze brij van op de donkere natte aarde.

Het is een troosteloos gezicht en Like wordt er zelf ook somber van. Het is allemaal zo saai. Als het zulk weer blijft mag ze voorlopig nog niet naar buiten en dat in huis zitten wordt ze zo zat.

Het naaimapje voor haar onbekende ziek vriendinnetje is helemaal af. Het is erg leuk geworden en Like heeft de zakjes van binnen opgevuld met allerlei naaispulletjes en strengetjes borduurzij.

Ze heeft er al die weken zo hard aan gewerkt, dat het een grote leegte geeft nu het af is. Ze loopt soms een tijd zomaar doelloos door het huis en weet niet wat ze doen moet. En mams heeft ook wel wat anders te doen dan altijd een praatje te maken of een spelletje te doen met Like. Nu is ze even weg voor een paar boodschappen en Like weet niets beters te doen dan met een somber gezicht naar de storm en de regen te kijken.

Kwam nu het adres maar dat ze bij de omroepvereniging aangevraagd heeft, dan kon ze het pakje tenminste helemaal afmaken. Ze moet er natuurlijk ook een briefje bij doen, maar wat ze daar in zal zetten weet ze nog niet.

Het is zo moeilijk naar een kind te schrijven, dat je helemaal niet kent. Misschien, als ze eenmaal haar naam weet en waarom ze ziek is, dat het dan wel zal lukken. Wacht, daar hoort ze de brievenbus. Like rent naar de gang. Op de mat liggen verschillende dingen: de omroepgids, een brief voor paps, de kerkbode en . . . ja, een brief van de omroepvereniging. Het adres!

Wat voelt ze zich opeens zenuwachtig! Ze heeft net een gevoel of ze zo dadelijk kennis zal maken met het kind zelf. Dat onbekende kind, waar ze al die weken voor heeft zitten werken. Maar die steeds nog zo ver weg leek, zo onwerkelijk. Maar nu . . .

Met een haarklemmetje scheurt Like de brief open en ze vist er een smal strookje papier uit, waarop getypt staat:

Beste Like,

Fijn dat je mee wilt doen. De naam en het adres waar je om vroeg zijn:

Margriet Wijnja

Kinderziekenhuis „Zonnegloed”

Hattum.

Margriet is 12 jaar en ligt al negen maanden in „Zonnegloed”. Ze voelt zich erg eenzaam.

Dag, Like, veel succes met je pakje

Like staart naar het strookje papier.

Margriet heet ze en ze is 12 jaar. Zo oud is zijzelf ook bijna. En ze is al negen maanden ziek. Verschrikkelijk, hoe houdt ze dat uit! Zijzelf is nu tweeëneenhalve maand ziek en ze is het al bar zat.

Vreemd eigenlijk, zij staat nu met de naam en het adres van dat kind in haar handen, maar die Margriet weet nog van niks. Die krijgt met sinterklaas een pakje van een wildvreemd kind.

Opeens denkt Like met schrik: „Als ze het nou maar leuk vindt. Als ze het nou maar niet nijdig in een hoek smijt!”

Onzeker haalt ze het leuke mapje nog eens uit de kast en bekijkt het van alle kanten. Vooral het negerpopje op de voorkant met de grappige oorringetjes en het echte kettinkje om haar hals is snoezig. Nee, het is haast onmogelijk dat iemand dat niet leuk zou vinden. En mams heeft beloofd er nog een meisjespocket bij te doen en paps, die zelf zo van snoepen houdt, vond dat er ook nog een chocolade letter bij moest. Hij zou een heel grote kopen zodra ze de naam van het kind wist.

„Nou,” denkt Like, met plotseling plezier, „ze boft met een M.” Ja, en nu ze weet hoe het meisje heet kan ze ook haar brief gaan schrijven. Blij omdat ze wat te doen heeft begint Like:

Beste Margriet,

Je hebt vast al achter op het pakje gezien hoe ik heet: Like van Rijn. Ja, maar je kent mij niet en ik jou eigenlijk ook niet. Ik heb jouw adres van de omroepvereniging gekregen omdat je al lang ziek bent. Ik was zelf ook ziek en op een morgen hoorde ik voor de radio van dat plan om pakjes te sturen naar mensen die lang ziek waren. Toen dacht ik direct: „Dat doe ik.” En ik wilde natuurlijk het liefst wat sturen naar een meisje van mijn eigen leeftijd. Ik hoop toch zó, dat je het naaimapje leuk vindt. Het boek heeft mijn moeder erbij gedaan en de letter is van mijn vader. Die is zelf een echte snoeperd weet je.

Wat heb jij voor een ziekte? Ik heb eerst roodvonk gehad en daarna reuma. Maar nu ben ik bijna beter. Gelukkig, want ik word het zo zat.

Opeens houdt Like op met schrijven. Ze voelt dat ze

een kleur krijgt. Dat laatste kan ze toch eigenlijk niet schrijven. Margriet zelf is al negen maanden ziek en wie weet is ze nog lang niet beter. Ze heeft wel eens van kinderen gehoord, die nooit meer beter worden, die hun hele leven verlamd waren. O, stel je voor dat Margriet zo'n kind is. Dan moest zij nodig schrijven, dat ze het na een paar maanden zat was. Nee, met een dikke kras maakt Like de laatste regel onleesbaar. Ze kluift diep in gedachten een poosje op het achterstuk van haar pen. Wat zal ze nu nog schrijven? Wacht, en met een kleur van het gespannen denken schrijft Like verder:

Zeg Margriet, heb jij nog broertjes of zusjes? En waar woon je als je niet ziek bent? Ik ben thuis helemaal alleen, behalve m'n vader en moeder natuurlijk. Dat is wel saai, hoor, vooral als je ziek bent. Schrijf je eens terug? Dag, van harte beterschap en de groeten van

Like

Juist als Like voldaan een streep onder haar naam zet, komt Christien met veel lawaai door de keukendeur naar binnen.

„Hallo lui!ak!” groet ze met een jolige lach, „jij boft maar dat je niet naar school hoeft. We hebben vandaag toch een repetitie van aardrijkskunde gehad waar je van rilt. En hij had het helemaal niet van tevoren gezegd. Echt gemeen, hoor. Nou en we moesten het direct van elkaar nakijken en ik had . . . nou raad eens . . . zes van de tien vragen fout! Brr, dat zal een mooi cijfer worden op m'n rapport.”

Ze buigt zich over Like heen en meteen haar slechte repetitie vergetend, vraagt ze nieuwsgierig: „Hé, wie is die Margriet?”

„Lees maar,” zegt Like en ze duwt het velletje papier in Christiens handen.

Christien begint te lezen en roept al na de eerste regels opgetogen: „O, het kind van het pakje. O, leuk, zeg!” En gretig leest ze verder.

„Goed, zeg,” knikt ze bewonderend. „Voor taal een tien, hoor. Maar waarom staat daar zo'n dikke kras? Wat had je daar geschreven?”

„Jij bent ook niet nieuwsgierig, zeg,” lacht Like, maar dan vertelt ze met een kleur waarom ze die zin doorgeschraapt heeft. Ze kijkt schuin omhoog naar Christiens gezicht. Die denkt overal altijd zo nuchter over, zou ze het niet overdreven vinden?

Christien trekt haar onderlip nadenkend naar binnen en zegt dan ineens: „Gunst ja, ze kan best heel erg ziek zijn. Dat is gek hè, daar denk je niet zo over na als je gezond bent, maar ik geloof dat ik razend zou worden als ik altijd ziek was. Nee,” lacht ze alweer, „dan toch maar liever onverwachte repetities!”

7.

Maegriet

De dagen voor sinterklaas zijn wonderlijk zacht en Like mag van de dokter voor het eerst naar buiten. Dik ingepakt gaat ze met mams inkopen doen in de feestelijk versierde en verlichte winkels. Ze geniet met volle teugen. Wat heeft ze al die drukte en gezelligheid gemist! En wat heerlijk dat ze nu juist voor de feestdagen helemaal beter is. December is zo'n fijne maand. Eerst sinterklaas, dan kerstfeest en ten slotte nog oud en nieuw met het gezellige oliebollen bakken. Het kan haast niet op.

Door de drukte van het cadeautjes kopen en surprises maken heeft Like nauwelijks tijd om aan Margriet te denken, die nu haar pakje wel zal hebben. Of zouden de zusters de sinterklaaspakjes bewaren tot de 5e? Ja, vast wel, dat is voor de zieken veel leuker. Ze zal het allemaal wel horen als Margriet terugschrijft. Als ze dat tenminste doet. Mams beweert dat er ook mensen zijn die nooit terugschrijven als je ze iets stuurt. Nou, dat zou Like verschrikkelijk jammer vinden. En gek ook trouwens. Maar dan, de ochtend na sinterklaas, is de brief uit „Zonnegloed” er al. Likes hart maakt een raar sprongetje als ze de brief op de deurmat ziet liggen. Snel raapt ze hem op en blijft er dan een poosje stil mee in haar handen staan. Een brief van Margriet voor háár. Ze heeft het pakje dus gekregen. O, hoe zou ze het gevonden hebben?

Hevig opgewonden stormt ze de kamer in en roept: „Kijk eens, ik heb een brief van Margriet! Nou al!” Vader en moeder zitten nog aan de ontbijttafel. Ze kijken verrast op en zijn ook nieuwgierig wat er in de brief staat, maar ze laten Like eerst rustig lezen. Die heeft de brief haastig opengeritst en haar handen trillen als ze het dichtbeschreven velletje eruit haalt. Dan leest ze:

Hallo, die Like,

Goed van je zeg om mij een pakje te sturen! Ik was stom verwonderd. Wie zou mij nou een pakje sturen? dacht ik. Ik wist helemaal niet dat de zuster mijn adres aan de omroepvereniging gegeven had.

Er waren hier nog meer kinderen die zo'n pakje kregen, maar dat waren allemaal gekochte dingen. Dat van jou vind ik zo knots omdat je het zelf maakt hebt. Ik heb liggen tellen hoeveel steekjes er wel niet aan zitten, maar ik ben de tel kwijtgeraakt.

Het zijn er ontelbare, zullen we dus maar zeggen. Hoe kun je nou vragen of ik het leuk vind? We hebben hier een zuster, die heeft het altijd over „uniek”. Nou zo is het mapje, als je begrijpt wat dat woord betekent. En nou mag jij ook een geheim van mij weten: ik wil handwerkonderwijzeres worden en jij bent de eerste aan wie ik dat vertel. Trouwens, er heeft nog nooit iemand aan mij gevraagd wat ik worden wil. Maar jij weet het nu en ik zal jouw mapje m'n hele leven blijven gebruiken.

Sneu voor je, dat je geen broertjes en zusjes hebt, maar troost je maar, ik heb ze ook niet. Ik heb zelfs geen vader en moeder. Ik woon in een kinderkuis, als ik niet ziek ben. Ik ben wel eens een tijdje in een pleeggezin geweest, maar daar had ik het helemaal niet naar mijn zin. Ze willen me trouwens niet meer terug hebben. Ik ben blijkbaar een lastpost voor iedereen. Negen maanden geleden ben ik zo stom geweest om met m'n fiets onder een vrachtwagen te rijden. Er was van alles aan me gebroken en ik ben al drie-maal geopereerd, maar nu zit alles weer zo'n beetje op z'n plaats, zegt de dok, dus over een paar weken zal ik wel uit het ziekenhuis mogen.

Hé, Like, als je me niet 'n al te grote zeur vindt, schrijf me dan alsjeblieft nog eens terug. En bedank je vader en moeder ook van mij. Ik vond het zó! (Maar dat heb ik al gezegd.)

Dág, Margriet

Like heeft de brief staande gelezen, maar nu zakt ze langzaam op een stoel neer. Met grote ogen staart ze over de brief heen en zegt alleen maar: „Oh! . . . Oh!” Haar vader en moeder kijken verbaasd en een beetje bezorgd naar haar.

„Wat is er?” vragen ze tegelijk.

Er is ontzetting in Likes ogen als ze hen aankijkt en opeens lopen er dikke tranen over haar wangen.

Mams springt op en gaat naar haar toe. Ze slaat haar arm om Likes schouders en vraagt: „Wat is dat nou toch? Is het zo'n nare brief? Vond ze je pakje niet leuk?”

Like schudt heftig haar hoofd en veegt met een driftige beweging de tranen uit haar ogen.

„Ze . . . ze . . .” hakkelt ze met trillende stem. „Het is zo . . . zo . . . Ze heeft niemand . . .”

Ze geeft de brief aan haar moeder en samen met vader lezen ze de brief.

„Arm kind,” zegt moeder als ze de brief uit heeft en vader voegt er aan toe: „Ze doet wel flink, maar ze is zo eenzaam als wat, dat kun je wel tussen de regels door lezen.”

Like knikt en ze denkt: „En ik dacht nog wel dat ik te beklagen was toen ik niet kon meedoen met die zwemwedstrijden en ik ben zo nijdig geweest als een spin dat ik zo lang moest liggen. Láng, nou moe . . . en ik had mams nog die zich voor me uitsloofde en paps die telkens als hij thuiskwam iets leuks voor me meebracht. Ba, wat een vervelend nest is ze al die tijd geweest! En ze moest zich nog zo nodig beklagen bij Margriet ook. Bij Margriet, die geen eigen vader en moeder meer heeft, geen broertjes of zusjes en die schrijft dat haar pleegouders haar niet meer willen hebben. Stel je voor dat niemand je hebben wil. Dat er niemand is die van je houdt!”

Weer voelt Like dat de tranen over haar wangen biggelen. Ze kan het niet helpen, maar ze heeft het gevoel dat ze steeds als ze daaraan moet denken, weer zal moeten huilen.

Moeder begrijpt het best en ze zegt, zo opgewekt mogelijk: „Weet je wat? Schrijf haar meteen terug, een

hartelijke brief en dan zeg je dat we haar eens komen opzoeken. Vind je dat geen goed idee?"

En tot vader: „Dat kunnen we best een keer doen hè als jij eens een paar dagen thuis bent?"

„Ja!" knikt paps enthousiast, „volgende week hoef ik niet naar het buitenland. Laat eens kijken, dinsdag, dan kunnen we gaan. Schrijf dat maar."

Like fleurt er helemaal door op. Met twee treden tegelijk neemt ze de trap en gaat op haar kamertje aan de brief beginnen.

Lieve Margriet,

Ik zet „lieve" want je moet weten dat ik je aardig vind. Je mag best weten dat ik om je brief gehuild heb en ik ga weer huilen als ik niet oppas. Omdat je zo alleen bent en omdat ik zoveel heb en jij niks. Maar, luister eens, Margriet, je hoeft nou nooit meer alleen te zijn, want ik ben van dit moment af je vriendin. En mijn vader en moeder vinden je ook aardig en ze hebben het plan geopperd om je te gaan opzoeken. Volgende week dinsdag, dan komen we als dat tenminste kan van het ziekenhuis. Maar dat schrijf je maar gauw. Als het niet kan, komen we een andere dag. Wat leuk dat jij handwerkonderwijzeres wil worden. Weet je wat ik wil worden? Dat raad je nooit. Zwemkampioene van de hele wereld! Maar ik weet niet of het door kan gaan, want ik mag voorlopig van de dokter niet meer zwemmen. Nou ja, ik moet dan maar denken: „Pech gehad, Like."

Gek zeg, nou heb ik jou ook verteld wat nog niemand wist, dat van dat zwemkampioene. Zie je nou wel dat we al echte vriendinnen zijn?

Schrijf je gauw terug of het kan, dinsdag? Ik verlang er zo naar om je te zien!

Dáág, tot ziéns.

je Like

Like hoeft niet lang op antwoord te wachten. Twee dagen later is Margriets brief er al. Ze schrijft:

*Lieve, lieve, lieve Like,
Dat zing ik de hele dag stilletjes voor mezelf op een eigengemaakt wijsje. Lieve, lieve, lieve Like...
Maar toen ik je brief las heb ik ook gehuild. Heel gek, ik zag op 't laatst de letters helemaal niet meer. Wij zijn een stelletje huilebalken, als je 't goed bekijkt. Maar ik heb eigenlijk nooit geweten dat je ook van blijdschap kon huilen. Jij? Maar het kan echt, hoor, want ik was zo vreselijk blij met je brief en toch hilde ik tranen met tuiten.*

Ik kan haast niet wachten tot dinsdag. Nu zul je wel meteen begrijpen dat het dinsdag kan. De zuster die alles „uniek” vindt, je weet wel, vond het een „uniek” plan van jullie om kennis met mij te komen maken en ze zei dat 's morgens om elf uur en 's middags om twee uur het „uniékste” uur was om dat te doen. UNIEK vind je niet?

Nu zit ik weer stilletjes te schudden van het lachen, dus ik waarschuw je vast vooruit dat ik het zotste kind ben dat er bestaat. Jantje-lacht-en-Jantje-huilt. Tot dinsdag, Like. Sta alsjeblieft vroeg op en kom om elf uur, maar als dat niet gaat in ieder geval om twee uur!

Ik tel de uren, minuten, seconden!

je Margriet

Like danst naar haar moeder en laat haar de brief lezen. Als die de brief gelezen heeft zegt Like peinzend: „Wat kan alles toch vreemd gaan, hè mam? Als ik nou niet ziek geworden was, was ik nooit op het idee gekomen om een pakje voor een zieke te maken. Dan had ik ook nooit van Margriet gehoord en zij niet van mij. Het is...

het is nou eigenlijk juist wel goed dat ik ziek geworden ben."

Moeder kijkt Like glimlachend aan.

„Zo is het, meiske," zegt ze dan hartelijk. „Wij mopperen weleens en we denken weleens dat alles anders zou moeten gaan, maar God weet precies wat het beste voor ons is."

Daar moet Like nog lang over denken. Ja, zij had ook gemopperd toen ze ziek werd en niet zo zuinig ook. Maar nu kan ze er vrede mee hebben omdat ze daardoor Margriet heeft leren kennen die nu niet zo eenzaam meer is. Maar waarom Margriet nu al dat verdriet in haar leven moet hebben, nee dat begrijpt ze níét. Hoe kan dat nu het beste voor Margriet zijn? Nee, hoe Like ook piekert, dit kan ze niet begrijpen.

8.

Zuster „Uniek"

Het is altijd vroeg dag in het kinderziekenhuis „Zonne-gloed". Eigenlijk is het de hele nacht niet echt rustig, altijd huilt er wel ergens een kind of belt er een groter kind om een zuster. Maar om zes uur is de rust voor-goed voorbij. Dan gaan de baby's in bad en krijgen hun eerste fles. De grotere kinderen zijn dan ook meteen wakker. Ze mogen niet uit bed, maar als er geen zuster in de buurt is, doen ze dat natuurlijk toch en binnen de kortst mogelijke tijd is het een leven van belang. Alleen op de afdeling ernstige patiëntjes blijft het veel langer stil, maar daar ligt Margriet al lang niet meer. Nee, zij mag nu al bijna de hele dag op en doet voor zuster „Uniek" allemaal karweitjes.

Ja, Margriet moet het zichzelf bekennen dat zuster

„Uniek”, zoals ze haar altijd noemt, tot groot plezier van de zuster zelf, de eerste mens in haar leven is die alles van haar gedaan kan krijgen. En Margriet weet zelf best waarom. Het vrolijke, jonge zustersje is de eerste die ooit echt hartelijk voor haar geweest is. Die haar begrepen heeft, ook in het begin toen Margriet zo erg ziek was en toen ze zo bitter opstandig in haar bed had gelegen, haar donkere ogen vol vijandigheid.

Die eerste dag zal ze nooit vergeten. 's Morgens had ze een hevige ruzie met haar pleegbroertje gehad, een naar knulletje van acht jaar, die altijd zijn zin kreeg van zijn moeder en altijd háár spullen wegpikte en zoek maakte. Die morgen was ze haar balpen kwijt en hij zei dat hij hem wel gebruikt had, maar niet meer wist waar hij hem gelaten had. Als hij toen maar niet zo gemeen gelachen had was ze niet zo kwaad geworden.

„Ga 'm zoeken, want anders . . .!” had ze geschreeuwd.

„Wát anders . . .?” tartte het jong.

Hels was ze geworden en ze had hem een klap midden in zijn gezicht gegeven. „Dát anders!”

Het kind was gillend naar zijn moeder gevlogen en toen kreeg Margriet ervan langs. „Of ze wel durfde bij zo'n kind van acht! Of ze dacht, dat ze alles hier in huis maar kon doen? Schreeuwen, gillen, slaan! Als ze het nog éénmaal zou wagen werd ze direct weer naar het kindertehuis teruggestuurd.”

Toen had Margriet nóg harder geschreeuwd. De felle pijn in haar hart wéggeschreeuwd. Het verdriet omdat ze nergens hóorde, omdat iemand haar zomaar weg kon sturen als ze een keer iets niet goed deed. Brutaal gegild had ze: „Ik gá al weg! Ik wíl hier niet eens blijven.” Zonder jas en zonder schooltas was ze weggevlogen. Ze had haar fiets uit de schuur gerukt en was er in de poort al op gaan zitten. Wég! Wég! Trappen . . . trappen!

Achter zich had ze in de verte nog haar pleegmoeder horen roepen dat ze terug moest komen, dádelijk. Maar dat deed ze niet, dat deed ze nooit! Waar ze dan wel heen moest op dat moment wist ze niet. Naar school wilde ze ook niet en naar het kindertehuis ook niet. Ze wilde nérgens meer heen, nérgens. Ze trapte als een bezetene en keek niet uit waar ze fietste. Het kon haar niet schelen . . . niet schelen . . . en toen . . . Daar was het drukke kruispunt, maar ze lette er niet op. Luid hoorde ze opeens iemand schreeuwen: „Hé, kijk uit!” Geschrokken keek ze op, ze zag het rode stoplicht vlak boven haar, maar ze had veel te veel vaart. Ze probeerde te remmen, maar haar voet schoot van het pedaal. Vlak voor haar was opeens die grote vrachtauto, dat verschrikkelijke grote wiel . . . Gilden die remmen van de vrachtauto zo hard of was zij het zelf? Ze weet het nu niet meer, ze weet helemaal niet wat er toen verder gebeurde, behalve een grote schok en daarna niets meer . . . Toen ze weer wakker werd lag ze in een kleine, witte zaal waarvan ze maar een klein gedeelte kon zien omdat er een wit scherm om haar bed stond. Door haar pijnlijke, doffe hoofd klonken verre, vreemde geluiden en fluisterende stemmen. Ze probeerde na te denken, maar het enige wat ze wist was dat ze pijn had, overal pijn, vlijmende scheuten door haar rug en haar borst en haar benen. En tegelijk voelde ze zich zo vreemd zwaar, net of ze zich nooit meer zou kunnen bewegen.

Later begreep ze dat het kwam omdat ze voor een groot deel in het gips lag, maar op dat moment maakte het haar bang, verschrikkelijk. Wat was er met haar gebeurd? Waarom lag ze hier en kon ze zich niet bewegen? Waarom had ze overal zo'n pijn? Was dat een straf die ze voor haar bedacht hadden? Zodat ze niet meer weg kon lopen?

Weglopen? Wie had dat gezegd? Hè, wat gonsde haar

hoofd toch en wat gilde die stem? „Kom terug zeg ik je, dádelijk!” Dat was de stem van haar pleegmoeder. Was die dan ook hier? Nu werd ze nog banger, ze was helemaal nat van angst. Ze wilde schreeuwen: „Néé! Néé!” Maar er kwam alleen een vreemd gekreun uit haar keel. Toen was er opeens dat gezicht boven haar bed, een vriendelijk bezorgd gezicht en er was een hand die over haar vochtige haren streek en een stem die o zo vriendelijk zei: „Hoe gaat het met mijn vriendinnetje?” Dat was zuster „Uniek” geweest, maar dat wist Margriet toen nog niet. Ze begreep niets van die stem, van dat gezicht waarop zoveel vriendelijkheid en medelijden stond te lezen. Van die zachte handen, die haar gezicht een beetje wasten, die haar zo voorzichtig een klein beetje optilden en haar lieten drinken uit een kannetje met een tuitje.

Het drinken smaakte heerlijk want ze had een vreselijke dorst, maar toch vertrouwde Margriet het niet. Er was nog nooit iemand zo vriendelijk tegen haar geweest; waarom nu dan opeens wel? Haar grote donkere ogen keken afwerend, wantrouwig, vijandig haast.

Het zustersertje had zich er niets van aangetrokken. Nóg vriendelijker bijna had ze gezegd: „Het komt allemaal weer goed, hoor Margriet, en kijk, als je erge pijn hebt mag je gerust bellen hoor, kijk, hier is een belletje.” Ze had Margriet een drukkbelletje in haar handen geduwd en was toen weer weggeglip achter het scherm.

Die eerste weken, die eerste maanden, Margriet zal ze nooit vergeten. Iedere dag die pijn, soms bijna niet om uit te houden, waardoor ze niet kon lezen, niet kon denken. Maar als het te erg werd was daar altijd zuster „Uniek”, met haar zachte stem, die haar moed insprak. Die haar nog eens lekker waste, die wat met haar praatte om haar af te leiden.

De eerste weken zei Margriet haast niks terug, maar

langzamerhand liet ze haar wantrouwen varen. Haar eenzaam hart hunkerde ernaar eens met iemand te praten en iets zei haar met zekerheid dat ze deze zuster kon vertrouwen, dat die een echte vriendin voor haar wilde zijn. Zo groeide er langzaam, heel langzaam een grote vriendschap tussen de zuster en haar patiëntje. Het kon Margriet nu weinig meer schelen toen de directrice van het kindertehuis haar vertelde dat ze weer terug in het kindertehuis zou komen omdat ze niet meer terug kon naar het pleeggezin.

„Ze willen me niet meer hebben, zeker,” had ze er uitgeflapt.

Toen was de directrice nog boos geworden ook. „Daar heb je het zelf naar gemaakt, meisje. Je was onhebbelijk en brutaal.”

Margriet had geen zin gehad te antwoorden, zich te verdedigen. Maar er was wel weer die pijn geweest omdat échte ouders hun kinderen niet weg zouden sturen als ze onhebbelijk waren of brutaal. Die zouden van hen blijven houden.

Later had ze er met zuster Uniek over gesproken. Ze dacht dat die haar wel gelijk zou geven, maar dat viel hard tegen.

„Kijk eens, Margriet,” zei ze, „het is nu eenmaal zo dat jij geen vader en moeder meer hebt, daar kan niemand wat aan doen. En je pleegouders hebben het in het begin vast wel goed met je gemeend, anders hadden ze je van het kindertehuis daar niet in huis gedaan, maar je kunt toch wel begrijpen dat ze niet meteen zoveel van jou kunnen houden als van een eigen kind? En jij hebt niet erg je best gedaan om ze van je te laten houden, is 't wel?”

„Ik kan niet altijd lief zijn!” had Margriet teleurgesteld gemopperd en toen, met tranen in haar stem: „Waarom heb ik geen eigen vader en moeder en broertjes en zusjes?”

Zuster Uniek had een tijdje gezwegen. Ze had echt diep medelijden met haar vriendinnetje, maar met iemand beklagen kwam je niet ver. Ze moest iets zeggen om haar te helpen, maar wát? Het kind was verschrikkelijk eenzaam. Haar pleegouders waren nog niet één keer komen kijken en ze moest Margriet wel gelijk geven; dat zouden echte ouders nooit doen.

„Ik weet ook niet, Margriet,” zei ze tenslotte, „waarom dat is. Waarom de een zoveel meer verdriet heeft in zijn leven dan de ander. Ik weet niet waarom jouw ouders moesten verongelukken toen jij nog maar een baby was en waarom jij nu weer dit ongeluk gehad hebt. We moeten er maar op vertrouwen dat God het wel weet en al houdt er geen mens meer van ons: Hij heeft ons lief. Geloof je dat, Margriet?”

Margriet had niet veel gezegd. De laatste tijd had zij juist gedacht, dat God helemaal niet van haar hield; dat Hij misschien wel nooit aan haar dácht. Voelde ze zich daarom nóg eenzamer dan vroeger?

De laatste maanden in het ziekenhuis zijn voor Margriet wel vlugger omgegaan dan de eerste. Ze mocht opstaan en ze leerde voetje voor voetje opnieuw lopen met twee zware krukken met beugels, geholpen door de zuster die zaaldienst had. In het begin was ze na twee minuten al uitgeput, maar al gauw ging het beter en had ze zelfs de hulp van de zuster niet meer nodig. Nu, na het laatste bezoek aan de dokter, moet ze het zonder krukken gaan doen en Margriet oefent haar stijve benen of haar leven ervan afhangt. Ze had echt niet gedacht ooit nog eens zonder krukken te kunnen lopen, maar de dokter heeft haar verzekerd, dat als ze maar flink haar best deed, alles weer helemaal goed zou komen.

„Kijk,” had zuster Uniek daarna lachend gezegd, „je

ziet dat er toch ook nog fijne dingen zijn. Je moet eens opletten, er komen er vast nog meer."

En het leek wel of ze een voorspellende geest had, want de volgende dag was het Sint-Nicolaas geweest en was dat leuke pakje van Like gekomen met een brief en daarna waren ze zomaar vriendinnen geworden. En vandaag . . . vandaag zouden ze komen, Like met haar ouders! O, Margriet weet niet hoe ze de tijd tot elf uur moet doorkomen!

9.

Daar zijn ze!

„Margriet, wil jij nog even dit verband rollen?"

Zuster Uniek merkt wel dat Margriet het haast niet uit kan houden van spanning en daarom zoekt ze telkens een nieuw karweitje voor haar op. Dan worden Margriets gedachten een beetje afgeleid en gaat de tijd wat vlugger.

„Als die mensen nou maar om elf uur komen," denkt de zuster. „Tot twee uur houdt Margriet het helemaal niet uit. O, ze hoopt toch zó dat die Like een leuk vriendinnetje voor Margriet wordt. Het kind heeft nog niet veel vreugde in haar leven gehad. Het is ook wel een brutaaltje, maar als je haar beter leert kennen, merk je wat een lief kind het eigenlijk is. Ze is alleen wat opstandig, maar is dat wel zo'n wonder? Het is niet moeilijk altijd vrolijk en lief te zijn als je een fijn thuis hebt en als alles je meeloopt, maar zoals bij Margriet . . . Toen ze twee jaar was heeft ze op één dag haar ouders verloren. Er was verder geen familie, dus ging ze naar het kindertehuis. Daar zijn ze natuurlijk wel goed voor de kinderen, maar je bent toch maar één van velen en

voor een gevoelig kind als Margriet is zo'n tehuis niet de juiste omgeving. Dat wisten de directrice en de voogdes ook en daarom hadden ze een pleeggezin voor haar gezocht. En toen is het helemaal mis gegaan. Bij wie de fout lag weet zuster Uniek ook niet; Margriet zal wel niet een van de gemakkelijksten geweest zijn, maar toch . . . Nu ze haar heeft leren kennen, gelooft ze dat die pleegouders Margriet niet begrepen hebben of inderdaad dat zoontje te veel hebben voorgetrokken. Zij is er van overtuigd dat, als Margriet in een gezin kwam waar ze echt van haar hielden en waar ze het idee had dat ze erbij hoorde, de mensen alleen maar plezier van haar zouden hebben."

Zo, onder haar werk, peinst de zuster nog een poosje door totdat ze opeens opschrikt van een luide schreeuw: „Daar zijn ze!”

Ze kijkt vlug door het grote serreraam, waarvoor Margriet stokstijf staat en ze ziet over de oprijlaan een dame en een heer aankomen met een meisje van Margriets leeftijd tussen hen in.

Ze kijkt opzij naar Margriet en begint dan te lachen om haar verlegen gezicht.

„Wat sta je daar nou? Zwaai toch, ze zijn het vast!” Dan steekt Margriet aarzelend haar hand op en meteen beginnen de drie op het pad ook te zwaaien. Ze begrijpen meteen dat dit Margriet moet zijn, die naar hen staat uit te kijken.

„Kom,” zegt zuster Uniek, „we gaan ze tegemoet.” En ze trekt Margriet met zich mee de zaal door, waar de andere kinderen, die natuurlijk alles al afweten van het komende bezoek, Margriet van alles en nog wat naroeppen.

Margriet hoort het nauwelijks. Nu het eindelijk zover is, dat ze Like zelf zal zien en spreken, voelt ze zich doodverlegen. Wat moet ze straks zeggen en waar zullen

ze over praten? Ze weet het niet . . . ze weet het niet . . . En toch heeft ze er zo verschrikkelijk naar verlangd, naar dit ogenblik en nu . . .

Daar is de vestibule, waar de drie bezoekers juist binnengekomen zijn. De tochtdeur zwaait open en Like en Margriet staan opeens vlak tegenover elkaar. Het blijft één ogenblik heel stil. Niemand zegt iets en ook de drie ouderen voelen het belangrijke van dit moment. Margriet, worstelend met haar oude verlegenheid en wantrouwen tegen vreemden, kijkt met haar donkere ogen in een spierwit gezichtje Like aan. Die voelt zich ook niet erg op haar gemak. Waar zijn nou al die dingen die ze tegen Margriet wilde zeggen? Ze voelt dat ze een vuurrode kleur krijgt en aarzelend, haar blauwe ogen bijna smekend, steekt ze een hand uit en zegt schor: „Dág!”

Margriet steekt ook haar hand uit en zegt al even bene-pen: „Dág.”

Dan flitst het op hetzelfde ogenblik door hun hoofd: „Wat staan we hier idioot zo hand in hand naar elkaar te staren!”

En opeens ziet Like in Margriets ogen een verdacht vonkje glanzen en Margriet ziet in Likes ogen plotse-ling sterretjes dansen. Ze proesten het uit, tot verbazing en opluchting van de drie toeschouwers. Wég is alle verlegenheid en achterdocht. Ze wéten allebei bij in-geving dat ze elkaar aardig vinden, dat ze goed met elkaar zullen kunnen opschieten. Nu is de kennismaking voor Margriet met Likes ouders ook niet moeilijk meer. Het zijn hartelijke, vrolijke mensen en Margriet voelt zich warm van geluk als Likes moeder haar eenvoudig tegen zich aantrekt, haar een kus op haar wang geeft en zegt: „We kennen elkaar al een beetje van de brieven hè, maar nu wordt het pas écht!”

„Nou,” lacht Likes vader plagend, „gelukkig is het zo

ver. Like was niet meer te houden de laatste dagen!"

„Nou kind," glundert Like, „ik was toch zo . . ."

„Benieuwd", wil ze zeggen, maar ze verandert dat gekke woord gauw in „ongeduldig!"

„Nou, anders ik wel!" Margriets stem echoot luid en bijna juichend door de brede gang. Ze zou van pure vreugde die hele lange gang door willen dansen, maar dat kan ze nog niet door haar stijve benen. In plaats daarvan duwt ze Like uitgelaten naar de zuster en zegt ondeugend: „Dat is nou zuster Uniek, je weet wel."

„Ja," lacht die, terwijl ze Like een hand geeft, „niemand weet meer hoe ik echt heet sinds dit nest me zuster „Uniek" gedoopt heeft. Iedereen noemt me nu zo en sommige ouders vragen wel eens of ik uit het buitenland kom met die vreemde naam."

„Wat een unieke vraag!" plaagt Margriet en dan moeten Like en zij alweer geweldig lachen. Het ijs is nu wel helemaal gebroken en stijf gearmd gaan ze met Likes ouders achter zuster Uniek aan, die hen in de bezoekerskamer brengt, waar ze koffie zullen krijgen. Jammer genoeg moet zuster Uniek weer aan het werk, maar vanmiddag is ze om twee uur vrij. Als ze dan weer terug zouden kunnen komen?

Dat spreken ze af. Like en haar vader en moeder mogen nu tot twaalf uur blijven en dan komen ze om twee uur, na de rust, weer terug. Dan kunnen ze ook nog verder met zuster Uniek kennis maken. Ja, dat vindt Margriet net zo belangrijk als haar kennismaking met Likes ouders. Ze is van de zuster zoveel gaan houden en ze hebben zoveel samen gepraat in deze moeilijke maanden dat het net is of zuster Uniek ook een beetje van háár, Margriet, is. Zij hoort er ook bij.

Met z'n vieren zitten ze nu in de bezoekkamer om een tafeltje. Er is verder niemand want het is geen echt be-

zoekuur. „Dat is vanmiddag wel anders,” vertelt Margriet, „van twee tot drie is er altijd bezoek en de kinderen die al op mogen zoals ik, gaan dan hier met hun ouders zitten.”

„Krijg jij veel bezoek?” vraagt Like, maar meteen heeft ze al spijt van haar domme vraag, want Margriets gezicht betreft opeens en terwijl ze lusteloos in haar koffie roert zegt ze: „Ik? O nee, soms van het kindertehuis.” Like weet niet wat ze zeggen moet. Ze voelt weer hetzelfde als toen ze die eerste brief van Margriet las, dat schrijnende meelijgevoel. Schuw kijkt ze naar haar nieuwe vriendinnetje, naar dat smalle, witte gezichtje met de sombere donkere ogen. Ze wil dat die ogen weer gaan stralen net als daarstraks in de gang, maar hoe . . . ? Haar moeder komt haar te hulp. Ze vraagt: „Ben je nu bijna beter? Je bent erg ziek geweest, hè?”

Margriet knikt en begint, na even weer die aarzeling, te vertellen. Van die morgen, lang geleden, toen ze door het rode licht boven op die vrachtwagen reed. Van de lange, pijnlijke maanden daarna. Van zuster Uniek, die zo lief voor haar geweest is. En opeens is daar weer die lach in haar ogen als ze tot slot tegen Like zegt: „Ja kind, je ziet dat zo niet aan mij, maar ik ben een hoop geld waard, hoor! M'n halve bekken is van zilver.”

Ze schieten alle vier in de lach om die onverwachte opmerking na het droevige relaas van Margriet en meteen maakt die van de vrolijke stemming gebruik. Ze vraagt Like: „Zeg, zal ik je eens wat leuks laten zien? De afdeling waar de babytjes liggen? Mogen we?” vraagt ze gretig aan Likes ouders.

„Natuurlijk!” knikken die. „Als het van de zusters mag.” „O ja,” zegt Margriet, „Je mag er niet vlakbij; ze liggen achter glas, maar je kunt ze toch heel goed zien. Kom . . .” en ze trekt Like aan haar arm mee.

Like wil wat graag, maar toch voelt ze zich wel wat be-

kleemd in die lange, witte gangen van het ziekenhuis, waar overal achter grote, glazen ramen, kinderen in witte bedden liggen. Ze zijn niet allemaal even ziek, dat kun je wel zien. Sommigen hebben heel hun bed vol liggen met speelgoed en ze maken ook wel veel pret met elkaar.

„De erge zieken liggen hier niet,” legt Margriet uit. „Daar is boven een aparte afdeling voor. Daar mag ik nou niet meer komen.”

„Heb je er lang gelegen?” vraagt Like.

„Ja,” knikt Margriet, „zes maanden. Ik had van alles gebroken, weet je en als je zo'n pijn hebt, moet je apart liggen. Zo'n krakemik is natuurlijk niet leuk voor de andere kinderen.”

Ze lacht een beetje naar Like, die het helemaal niet om te lachen vindt. Ze moet er niet aan denken dat ze zélf hier zo lang zou moeten liggen met zo'n pijn. Wat is haar eigen ziekte dan een peuleschilletje vergeleken bij die van Margriet.

Langzaam, omdat Margriet nog niet zo vlug kan, lopen ze door de eindeloos lijkende gangen, maar opeens, bij een hoek, zijn ze bij de baby-afdeling. Het is een lange rij zaaltjes, gescheiden door glazen wanden en daarin allemaal heel kleine bedjes met gordijntjes erboven.

In sommige zie je een popperig armpje bewegen of alleen de dekentjes, maar de meesten liggen heel stil met een plukje haar boven het lakentje uit.

Like kijkt met grote ogen. „Zijn die baby's nou ook al ziek?” vraagt ze beteuterd. „Wat erg, zeg!”

Margriet knikt. „Ja hè, maar zuster Uniek zegt dat het voor de meesten van korte duur is. 't Is meestal niet ernstig, een kleine operatie of zo.”

Dan trekt ze Like weer mee.

„Moet je hier eens kijken, hier liggen ze in de couveuse. De meesten zijn te vroeg geboren.”

Like is sprakeloos. In een aparte, glazen ruimte, waar alleen bepaalde verpleegsters en de dokter, met maskers voor, binnen mogen komen, staan een soort glazen kisten op tafels. In die glazen kisten zitten ronde gaten, die afgedekt zijn met iets wits. En erin . . . erin ziet Like de kleinste babytjes die ze ooit gezien heeft. Omdat ze bewegen zie je, dat ze leven, anders zou je het niet kunnen geloven. Ze zijn bloot op een luier na en daarvoor kun je goed zien hoe mager ze zijn.

Margriet lacht om Likes stomverbaasde gezicht. Zij heeft het al zo vaak gezien. Ja, toen ze het voor het eerst zag was ze ook net zo verbaasd, maar nu gaat ze iedere dag kijken en ze weet precies hoe de baby's gevoed en verschoond worden. Ze heeft het ook wel eens meege maakt, dat zo'n babytje groot en sterk genoeg was geworden en in een gewoon bedje gebracht werd. De zusters waren dan net zo blij alsof het hun eigen kindje was.

Nou, dat kan Margriet best begrijpen. Als je weken lang voor zo'n heel klein wezentje gezorgd hebt, voor zo'n teer kindje dat helemaal van je afhankelijk is, dan wordt het iets van jezelf.

Er is nu ook een zuster met zo'n kleintje bezig. Ze heeft haar handen door zo'n gat gestoken en zo helpt ze de baby. Eerst krijgt het een schone luier aan en daarna krijgt het te drinken door een soort buisje, druppeltje voor druppeltje.

Ademloos kijkt Like toe. Dat zo'n kindje leven kan van zo weinig voedsel. Dat het groot en sterk kan worden net zoals zijzelf. Het is niet te geloven. Ze zou hier wel de hele dag willen blijven kijken, dan zou ze er nog niet genoeg van hebben.

Maar opeens gaat er ergens een bel en Margriet trekt haar verschrikt aan haar arm.

„Jò, het is al twaalf uur. Jullie moeten weg.”

„Nu al?“ zegt Like teleurgesteld. „Wat is een uur vreselijk gauw om.“

Arm in arm lopen ze de lange gangen terug. En ze praten maar, ze praten maar. Over de babytjes, over het ziekenhuis, over henzelf. Er is zo véél om over te praten, ze hebben het idee dat ze nooit klaar zullen komen. Juist omdat ze zo weinig tijd hebben, praten ze zo vlug mogelijk.

Bij de bezoekkamer staan Likes vader en moeder hen al op te wachten. Glimlachend kijken ze naar de twee meisjes, die zo druk pratend aan komen wandelen. En ze denken beiden hetzelfde: „Wat een leuk spannetje die twee: de een zo donker en de ander zo blond. En wat kunnen ze goed met elkaar opschieten. Wat fijn voor allebei.“

10.

Als dat eens kon

Die middag op de terugweg naar huis, is Like veel stiller dan op de heenweg. Toen had haar mond geen ogenblik stilgestaan, maar nu zit ze wat stilletjes op de achterbank naar buiten te kijken. Alles wat ze die dag gezien en beleefd heeft gaat door haar heen. Het is zoveel meer dan ze in maanden thuis beleefd of ziet. Ze ziet zich weer binnenkomen in het ziekenhuis en naar Margriet, met haar gesloten gezicht, waarin die donkere ogen zo afwerend stonden, kijken. Ze was er eerst wel van geschrokken, maar nu begrijpt ze dat het enkel verlegenheid was. Als je je hele leven zo alleen geweest bent, kun je niet zomaar aanpappen met vreemden. Zijzelf had zich trouwens ook niet op haar gemak gevoeld. Gelukkig was dat gauw anders geworden en nu heeft

ze het gevoel of ze Margriet al veel langer kent. Wat hebben ze vandaag al afgekletst! En het is gek, hoe meer je aan elkaar vertelt, hoe meer je nog vertellen wil. En dan al die zieke kinderen in hun bedden. Like ziet ze nog steeds voor zich, donkere en blonde kinderen, maar allemaal met witte gezichtjes in witte bedden.

Die middag waren Margriet en zij ook nog even bij de baby's wezen kijken omdat Like het zo graag wilde. Like heeft het gevoel dat ze nooit die kleine wezentjes meer zal kunnen vergeten en terwijl ze die zusters zo bezig zag, kwam er een gedachte in haar op, die haar zelf verraste: „Als ze van de dokter niet meer zwemmen mocht of in ieder geval niet meer zo veel mocht trainen als vroeger en ze dus toch geen kampioene kon worden, werd ze misschien wel verpleegster in een kinderziekenhuis. Zulke kleine babytjes verzorgen leek haar geweldig.

Ze had haar gedachten meteen aan Margriet verteld en die had wel wat bedenkelijk gekeken. „Het is wel heel wat anders,“ had ze gezegd, „wereldkampioene zwemmen of verpleegster.“

Samen hadden ze er toen ineens om moeten lachen omdat het zo'n enorm verschil was. Voor het een moest je alle krachten inspannen en voor het andere zo heel voorzichtig zijn.

Enfin, ze heeft de tijd nog om te kiezen. Volgend jaar gaat ze naar de Havo, als ze de test goed maakt tenminste en dan is ze de eerste vijf jaar onder de pannen.

Waar zou Margriet volgend jaar heengaan? Ze heeft haar verteld dat ze eigenlijk nu al van de lagere school af zou zijn als ze geen ongeluk had gehad. Ze is in september al twaalf geworden, maar omdat ze de zesde klas niet af kon maken, moet ze dat nu nog doen als ze weer naar school mag. En daarna? Margriet wist het niet, ze had er nog niet over nagedacht, had ze gezegd. Ze wilde

handwerkonderwijzeres worden, maar naar welke school ze dan moest, wist ze niet. Like denkt dat ze dan ook eerst wel de Havo zal moeten doen en opeens flitst het door haar heen: „Wat zou het leuk zijn als Margriet bij ons in de buurt woonde. Dan konden we volgend jaar samen gaan.”

Ze gaat kaarsrecht zitten. Zóú het niet kunnen? Voor kinderen uit het kindertehuis zoeken ze toch vaak pleeggezinnen? Margriet was trouwens al eens in zo'n gezin geweest. Dat was wel mis gegaan, maar dat hoefde toch niet altijd te gebeuren? Als zij, Like, nou eens in de buurt een pleeggezin zocht. Als dat eens kon!

Like raakt helemaal opgewonden bij het idee alleen. Het is gewoon een schitterend plan, vindt ze zelf. De moeilijkheid is alleen om zo'n gezin te vinden. Waar zouden ze in het kindertehuis op letten? Op strenge ouders of juist niet? Op een groot gezin of juist klein? Like heeft er geen flauw idee van. En weer komt dat medelijden met Margriet in haar op. Wat is het erg dat vreemden kunnen beslissen waar je naar toe moet en dat je dat zelf niet eens van tevoren wéét.

Like zit zo diep in gedachten verzonken dat ze niet eens gemerkt heeft, dat ze hun eigen straat inrijden. Met een schok komt ze tot de werkelijkheid terug als de auto stilstaat.

Haar moeder kijkt lachend achterom en zegt: „Je hebt half zitten slapen, is 't niet?”

Terwijl Like de auto uitspringt schudt ze heftig: „Niks hoor, 'k heb zitten dénken.”

Meteen schuift ze haar arm door die van mams en zegt opgewonden: „'k Heb zo'n fijn plan bedacht mams, moet u horen!”

„Moet dat hier op de stoep verteld worden?” plaagt paps.

„Ja, wacht even meiske,” glimlacht mams, „ik zet eerst koffie en dan vertel je het. Goed?”

Like vindt het maar matig, maar moeder belooft heel vlug op te schieten en ja, na vijf minuten zitten ze gezellig in de zitkamer met de koffie voor hun neus en dan wacht Like geen seconde meer om haar plan een pleeggezin voor Margriet in de buurt te zoeken, te vertellen. Ze verwacht eigenlijk dat paps en mams net zo enthousiast zullen zijn als zijzelf, maar tot haar teleurstelling blijven ze wat in hun koffie roeren en zeggen niets. Vinden ze het dan geen goed plan? Willen ze Margriet soms niet zo dicht in de buurt hebben?

Verontwaardigd stuift ze dan ineens op: „Waarom zégt u nou niks? We kunnen Margriet toch niet aan haar lot overlaten?”

„Ho, ho, niet zo haastig!” broemt vader nu. „Jij denkt misschien: „Ik zoek even gauw een pleeggezin en dan moeten ze dat in het kindertehuis maar goedvinden.” Maar zo eenvoudig is het niet.”

„Nee,” valt mams hem bij, „daar zijn ze altijd heel secuur mee. Vooral omdat het de vorige keer mis gegaan is. Dat risico willen ze natuurlijk niet nóg eens lopen. Maar,” voegt ze er vlug aan toe als ze naar Likes teleurgesteld gezichtje kijkt, „we zullen er zeker over denken, en Margriet aan haar lot overlaten . . . dát doen we vast niet!”

Die avond, als Like naar bed is, nemen haar vader en moeder elk een boek om nog een poosje te lezen, maar ze kunnen er geen van beiden hun aandacht bij houden. Hun gedachten dwalen steeds af naar een dapper, donkerogig meisje in een groot ziekenhuis. Naar Margriet, die over een paar weken terug zal gaan naar het kindertehuis en dan weer zo eenzaam zal zijn temidden van te veel kinderen.

Mams, die wel merkt dat paps ook niet leest, begint aarzelend: „Wat vind jij van Likes plan?”

„Hetzelfde als jij, denk ik,” zegt paps raadselachtig. Mams is niet erg verwonderd over dat antwoord. „Een goed pleeggezin zou de oplossing voor Margriet zijn,” zegt ze peinzend. „Ik vraag me alleen af . . .”

„Waarom Like het zo ver weg zoekt,” valt paps in.

„Precies!” Ze kijkt paps aan. „Zou het echt niet in haar opgekomen zijn dat Margriet misschien hier, bij óns . . .”

„Merkwaardig genoeg niet, denk ik. Anders had ze het vast wel gezegd. Maar jij dacht daar dus ook aan toen Like met dat plan kwam?”

Mams glimlacht voor zich heen en knikt dan.

„Daar dacht ik al aan vanaf het moment dat ik dat kleine ding in die grote ziekenhuisgang zag staan. Ik hield al meteen van haar en ik had haar wel zo mee willen nemen, maar het is zoals jij zegt: dat gaat zomaar niet.”

„Nee,” zegt paps, „ik geloof dat de gang van zaken is, dat zo'n kind eerst eens een paar keer een weekend komt en dan eens een paar weken en daarna weet je misschien of het zal lukken.”

„Nou,” schiet mams enthousiast overeind, „dan weet ik het goed gemaakt. Zodra Margriet uit het ziekenhuis mag, vragen we haar hier te logeren. Het zal dan net kerstvakantie zijn dus dat komt goed uit. We kunnen dan zien of de meisjes echt zo goed met elkaar op kunnen schieten als vandaag en daarna kunnen we met de directrice van het kindertehuis gaan praten.”

„Dat is een goed plan,” knikt paps waardierend. „Maar ik zou er nog niet te veel van aan Like vertellen. Dat heethoofdje zou veel te hard van stapel lopen.”

„Goed, goed!” knikt mams en dan gaat ze zingend de koffiekopjes opruimen. Terwijl ze zo bezig is denkt ze met een blij gevoel: „Margriet hier in huis, dat eenzame vogeltje een fijn thuis geven . . . als dat eens kon!”

De volgende morgen is Like vroeg op. Ze mag van de dokter halve dagen naar school en als alles goed blijft gaan, na de kerstvakantie hele dagen.

Like is er opgewonden van. Ze vindt het gewoon vreemd haar tas te moeten inpakken en met het ontbijt voort te moeten maken. Ze is zo gewend geraakt alles op haar gemakje te doen, 's morgens. Maar toch vindt ze het fijn al haar klasgenoten weer eens te zien. Terwijl ze ziek was zijn er een heel stel op bezoek geweest, maar dan zijn ze toch anders dan in de klas, zo beleefd en zo. Alleen Christien was altijd dezelfde, maar dat is geen wonder, die komt bijna iedere dag.

Ja, Christien zal wel brandend nieuwsgierig zijn hoe het gisteren allemaal is gegaan. Die leeft helemaal mee met het wel en wee van Margriet. Wat zal ze van Likes plan zeggen om een pleeggezin in de buurt te zoeken? Misschien weet zij wel een goed adres. Ja, hoe meer Like er over nadenkt, hoe meer ze zich haast om klaar te komen.

„Denk je dat het wel gaan zal?” vraagt moeder opeens bezorgd, als Like klaarstaat om te gaan.

„Natuurlijk!” lacht Like en plagend voegt ze er aan toe: „Moeders zijn altijd veel te bezorgd, die willen van hun kinderen papkindertjes maken.”

„Wát . . .” begint mams verontwaardigd, maar Like schatert het uit en roept, terwijl ze op een holletje door de gang naar de voordeur loopt: „'k Heb er zó'n zin in! Dág, hoor mamsie.” En met een knal valt de deur achter haar dicht.

Mams kijkt haar na door het voorkamerraam tot ze de hoek om is. Dan gaat ze zonder veel zin aan haar werk. Het huis is zo leeg en stil zonder Like.

Like zelf holt tot ze bij het huis van Christien is. Ze is opeens bang dat die al weg zal zijn en ze dus zal moeten wachten met vertellen tot school. Maar gelukkig, Christien doet zelf open en jubelt meteen als ze Like ziet: „Dat is waar ook, je gaat weer naar school, hè! O, wat jofel!”

Meteen schiet ze haar jas aan, grijpt haar tas uit een hoek van de gang en roept bij de open kamerdeur: „Dag mams, ik ga, hoor!”

Ze wacht niet op antwoord, maar trekt meteen de voordeur achter Like en haarzelf dicht.

Heerlijk ouderwets stevig gearmd lopen ze naar school. „Nou vertel!” dringt Christien, haar hoofd vlak bij dat van Like. En Like vertelt. Van Margriet, van zuster Uniek, van al die zieke kinderen in hun witte bedden en natuurlijk heel uitgebreid van de heel kleine baby's in hun couveuses. Ze ratelt maar door en als ze even stopt om op adem te komen, heeft Christien wel weer een vraag om haar aan de gang te krijgen. Eindelijk, als Like echt niks meer weet, zegt Christien: „Dus Margriet is wel een aardig kind?”

„Nou,” knikt Like heftig, „reuze! We konden meteen goed met elkaar opschieten, jò. We hebben over van alles en nog wat gekletst, maar we kwamen nooit klaar, net als wij samen.”

„Dus je gaat er nóg wel eens heen, zeker?”

„Ja vast! Als paps vrij heeft, gaan we volgende week zaterdag weer. En luister eens, ik heb een reuze plan!” Ze buigt haar hoofd nóg dieper naar Christien alsof ze haar het diepste geheim gaat vertellen. „Je weet wel dat Margriet geen ouders meer heeft hè, en dat ze in een

kindertehuis woont. Nou, zulke kinderen worden wel eens in een pleeggezin opgenomen en nou wil ik zo'n pleeggezin voor Margriet zoeken. Hier vlakbij, dan kan ze met ons mee naar school. Hoe vind je dat?"

Lijkt het maar zo, of glijdt er een sombere trek over Christiens gezicht? In ieder geval klinkt haar stem niet zo opgewekt als daarstraks als ze zegt: „Mm, ja, ik weet niet . . .”

„Goeie,” valt Like meteen een beetje boos uit, „je lijkt m'n vader en moeder wel, die wisten het ook al niet toen ik ze mijn plannetje vertelde. Margriet moet toch geholpen worden en het is wat een aardig kind!”

„Nou ja,” zegt Christien, die een veel te grote flapuit is om haar gedachten voor zich te kunnen houden, wat schamper: „als die Margriet hier komt kan ik wel op-hoepelen natuurlijk.”

Like is stomverbaasd.

„Kind, je bent niet goed!” lacht ze. „Hoe lang zijn wij nou al vriendinnen? Acht jaar bijna! Denk je dat dat zomaar overgaat? Als Margriet hier komt doen we alles met z'n drieën. Juist leuk!”

Nou, Christien moet dat eerst nog zien, maar er verder nog iets over zeggen kan ze niet, want ze zijn bij school en Like wordt op slag omringd door een heleboel klas-genoten. Hartelijk wordt ze van alle kanten toegeroepen.

„Hallo Like, ben je weer beter?”

„Ha, leuk dat je er weer bent!”

„'k Was nog maar een dag weggebleven; we krijgen van-morgen juist een rekenrepetitie.”

„Dat is om meteen te wennen!”

„Ga je weer mee oefenen voor de zwemwedstrijden, Like?”

„Ja zeg, dan kunnen we tenminste weer eens winnen!” Bij die laatste vragen betreft Likes gezicht wel even.

„Dat denk ik niet,” zegt ze somber. „Ik mag van de

dokter voorlopig niet zwemmen. Misschien over een paar maanden."

„O," vindt de klas opgelucht, „dan is er nog tijd genoeg om te oefenen."

Maar Like weet wel beter. Als je een wedstrijd wil winnen, moet je geregeld trainen en niet zomaar een paar weken van tevoren. Nou ja, pech gehad, zou Christien zeggen. Het is gek, nou ze door haar ziekte Margriet heeft leren kennen vindt ze het niet zó erg meer. Ze heeft nou gemerkt, dat er kinderen zijn die nog meer „pech" hebben in hun leven dan zij: Margriet bijvoorbeeld.

De schoolmorgen vliegt om. De halve ochtend wordt besteed aan het instuderen van een kerstspel, dat de hele zesde klas op zal voeren in de kerk op de laatste schoolmiddag voor kerst en op 1e kerstdag bij een jeugd-dienst.

„Je bent juist op tijd terug, Like," zegt meneer hartelijk.

„Nu kun je nog net meeoefenen in het engelenkoor."

Het is voor Like een reuze verrassing. Door al hun gepraat onderweg was Christien haar helemaal vergeten te vertellen van het kerstspel. Christien speelt voor herder, met nog zes anderen uit de klas. Dan zijn er nog Maria en Jozef en de drie koningen met hun gevolg.

Meneer zelf heeft het spel geschreven en Like is er verrukt over. De kleren maken de kinderen op handwerk-les, onder leiding van de juffrouw. De meesten zijn al bijna klaar, maar Like moet natuurlijk nog beginnen. Dat is voor haar niet zo'n probleem. Een wit laken om de schouders geslagen en hier en daar vastgespeld en een ceintuur om het middel is voldoende.

Het spel is door de klas al verschillende keren gespeeld, dus de anderen vinden het al gewoon, maar Like geniet en ze vindt het jammer dat ze ook 's middags niet naar

school mag. Toch, als ze eenmaal thuis is en ze op de bank neerploft, voelt ze best dat ze moe is. De dokter zal wel gelijk hebben door haar maar halve dagen te laten gaan. Bovendien heeft mams een verrassing voor haar, waardoor ze haar spijt dat ze vanmiddag niet naar school kan, op hetzelfde moment vergeet. Mams vertelt haar dat ze heeft opgebeld naar het kindertehuis van Margriet om te vragen of Margriet, als ze voor kerst uit het ziekenhuis mag, bij hen mag komen logeren. Mams heeft beloofd dat ze echt zal zorgen dat Margriet zich niet te veel vermoeit en toen heeft de directrice gezegd dat het goed was.

Like is helemaal in de wolken. Ze is haar moeheid vergeten en valt haar moeder uitgelaten om de hals. Ze zoent haar dat het klappt en jubelt: „O mamsie, wat geweldig! Wat is alles knóts! Op school het kerstspel waar ik nog in mee kan doen en dan met kerst zelf Margriet hier! O, ik ga het Margriet dadelijk schrijven!”

Meteen is ze al weggestoven naar boven. Mams glimlacht voor zich heen en ze denkt: „Like moest eens weten wat ik nog meer gevraagd heb. Of we eens mogen komen praten over ons plan om Margriet bij ons in huis te nemen en dat ik al een afspraak gemaakt heb ook. Nou, als ze dát wist, was ze helemaal niet meer te houden. Maar nee, daarover kunnen we beter nog niet praten. We moeten eerst wat meer zekerheid hebben of het wel mogelijk is. Maar dan . . .”

Neuriënd gaat mams het eten verder afmaken.

„Zuster Uniek! Zuster Uniek!”

Margriet loopt zo vlug als haar stijve benen het toelaten de gang in waar de zuster juist met een groot blad vol glazen chocolademelk aankomt. In haar haast botst Margriet bijna tegen haar op en ze geven allebei een gil van schrik.

„Opzij bengel,” moppert zuster Uniek, terwijl ze vlug de zaal inloopt en het blad op een tafel neerzet. „Wie komt er nou zo onverwachts de deur uitvliegen!”

Margriet, al lang over haar schrik heen, zegt ondeugend: „k Zal voortaan bellen als ik de hoek om kom, hoor.”

„Brutaal nest, wacht ik zál je weleens . . .” dreigt zuster Uniek, maar ze houdt gauw op als Margriet met een dichtbeschreven velletje papier voor haar neus wappert. „Raad eens!” juicht het kind, „raad eens!”

De zuster, ze is maar kwasi boos, kijkt belangstellend naar het wapperend papier. Margriet heeft natuurlijk een brief van Like gekregen, anders zou ze niet zo blij zijn.

„Een brief van Like?” raadt ze.

„Ja, van wie anders?” spot Margriet. „Maar raad eens wat erin staat?”

„Heel wat, zo te zien,” plaagt de zuster. „Help me liever om de chocolade rond te brengen.”

Nou, dat wil Margriet best doen, al is ze er eigenlijk te opgewonden voor. Kijk, daar heb je het al, een grote scheut over het bed van Jooske, die met haar been in een rekverband ligt.

„Geeft niks,” lacht die, „al dat wit is ook zo saai.”

Maar zuster Uniek vindt dat het wel wat geeft. Ze pakt het volgende glas uit Margriets hand en zegt: „Geef maar hier, met jou is vandaag niks te beginnen. 't Moet wel iets heel geweldigs zijn wat Like je geschreven heeft.”

„Dat is het ook! Dat is het ook!” jubelt Margriet. Ze trekt zuster Uniek aan haar mouw en bedelt: „Kom nou even in de serre zitten, dan kunt u het zelf lezen, ja?”

„Kind, ik heb het zo druk,” stribbelt de zuster tegen, maar ze laat zich toch door Margriet meetrekken. Die schuift een stoel vlak bij die van haar lievelingszuster en samen, de hoofden dicht bij elkaar, lezen ze de brief, waarin Like vertelt dat Margriet als ze uit het ziekenhuis komt bij hen mag komen logeren. Als ze wil natuurlijk.

Als de brief uit is, slaat Margriet pardoes haar armen om de hals van zuster Uniek en terwijl ze haar hoofd stijf tegen de hals van de zuster duwt, zegt ze gesmoord: „Als ik wil, schrijft ze, als ik wil . . . ooh!”

Zuster Uniek voelt zelf een rare prop in haar keel als ze Margriet even heel dicht tegen zich aan trekt en zachtjes zegt: „Malle, moet je daar nou om huilen?”

Margriet trekt zich opeens los, schudt energiek haar donker kopje en lacht door haar tranen heen: „Ikke? Welnee!”

Dan lachen ze allebei hun ontroering weg en zuster Uniek moppert alweer: „Je zit me maar van m'n werk af te houden en ik heb het vandaag juist zo druk. Wacht, ik zal jou eens wat werk geven. Hier, een hele mand gewassen verband. Dat ga je maar fijn oprollen.”

„Vooral fijn!” gnuift Margriet en steekt een lange, rooie tong uit. Dan gaat ze opgetogen aan de gang, terwijl ze Likes brief, die ze nu wel uit haar hoofd kent, in gedachten nog eens doorleest. Dan denkt ze gelukkig: „Ik hoef

uit het ziekenhuis niet meteen naar het kindertehuis terug.”

Sinds de dokter haar heeft verteld dat ze voor kerstmis naar huis mag, heeft ze daarover lopen piekeren. In gedachten zag ze zichzelf al bij het kindertehuis aankomen, aangehaapt door al die kinderen. Er zouden vele bekende gezichten bij zijn, maar ook verschillende nieuwe. En allemaal zouden ze weten, dat ze bij het pleeggezin niet meer terug mocht komen en zij, Margriet, zou zich diep ellendig en vernederd voelen. Maar nu, als ze eerst bij Like gelogeed heeft, is alles anders. Dan zou ze kunnen vertellen van die logeerpartij en als ze toch over vroeger zouden vragen, kon ze zeggen dat het al zo lang geleden was, dat ze dat helemaal vergeten was. En er is nog iets wat haar zo blij maakt. Het is het idee, dat er mensen zijn die haar aardig vinden, zo aardig dat ze haar zelfs met Kerstmis, het fijnste feest van het jaar, te logeren willen hebben. Dat, ja dat is het heerlijkste van alles.

Terwijl haar dunne, vlugge vingers het verband rollen, peinst ze verder over alles wat er in zo'n korte tijd allemaal gebeurd is in haar leventje. De vriendschap met zuster Uniek, dat was al iets fijns, maar na St.-Nicolaas is eigenlijk helemaal alles veranderd. Zomaar opeens met het krijgen van een pakje met een brief. Ze weet wel, dat zuster Uniek haar naam en adres aan de radiovereniging opgegeven heeft, maar is het niet toevallig dat juist Like dat adres gekregen heeft?

Toevallig? Daar wil zuster Uniek niets van weten. Ze heeft weleens tegen Margriet gezegd toen die eens diep in de put zat en lag te mopperen dat „toevallig” háár allerlei narigheid moest overkomen: „Als ik in toeval zou geloven zou ik vreselijk bang zijn. Je zou bij toeval een ongeluk kunnen krijgen. Je zou bij toeval heel ziek kunnen worden. Er zouden bij toeval allerlei nare din-

gen kunnen gebeuren met je. Nee, dat zou ik niet kunnen uithouden, hoor. Ik geloof dat de wijze goede God over ons waakt. Dat Hij alleen dát met ons laat gebeuren, wat goed voor ons is."

Toen had Margriet met heel haar angstige, eenzame hart ernaar gehunkerd dat dat wáár zou zijn. Dat God ook van haar hield, dat Hij ook voor háár zorgde. Maar even later, toen die erge pijn weer op kwam zetten, had ze opstandig gedacht: „Waarom moet ik zo'n pijn hebben? Waaróm moet ik alleen zijn? Waaróm?"

Maar nu? Het is net als bij een regenachtige dag, als de zon plotseling door de wolken heenbreekt. Dan kun je soms ook opeens zomaar blij worden, zomaar ergens zin in krijgen. Margriet heeft nu ook weer zin om, als ze helemaal beter is, opnieuw te beginnen. Haar best te doen op school, maar ook in het kindertehuis of in een nieuw pleeggezin. Ze zal zich niet meer zo laten gaan als vroeger, niet meer zo brutaal en driftig zijn. Ook niet als het erg moeilijk wordt. En zo moeilijk als het vroeger was zal het nooit meer worden. Ze heeft nu immers vrienden gekregen, die haar aardig vinden? Zuster Uniek, die beloofd heeft haar vaak op te komen zoeken en dan Like met haar ouders.

Wat wonderlijk eigenlijk, dat ze die allemaal door haar ongeluk met die vrachtauto heeft leren kennen. Zou het dan toch waar zijn, wat zuster Uniek zegt, dat God alleen maar met je laat gebeuren wat goed voor je is?

Het is de zaterdag voor Kerstmis en voor Margriet een heel belangrijke dag. Ze mag vandaag naar huis!

Al voor de nachtzusters klaar zijn is ze op. Zogenaamd om even naar het toilet te gaan, maar de waarheid is dat ze het in bed niet langer kan uithouden. De hele nacht heeft ze onrustig geslapen, ze heeft gedroomd dat ze uit haar bed gevallen was en opnieuw een been gebroken had. De dokter was gekomen en had naar haar gewezen met een enorm lange spalk.

Schreeuwend was ze wakker geworden en de nachtzuster had nog gemopperd ook, omdat ze zo'n kabaal maakte. Daarna was ze weer ingeslapen, maar toen had ze opnieuw gedroomd. Nu stond ze klaar om weg te gaan, maar Like was er nog niet met haar ouders om haar te halen en toen was er opeens de directrice van het kindertehuis met een massa kinderen, die allemaal aan haar jas trokken en riepen: „Je moet met ons mee, met ons, met ons!” Ze had gegild om zuster Uniek. Ze had haar keel schor geschreeuwd, maar zuster Uniek was nergens. Wel de nachtzuster, die haar aan haar schouder wakker schudde.

„Kind, wat heb je toch? Je ligt maar te schoppen en te slaan.”

De zuster was aardig geweest en had haar wat te drinken gegeven, maar Margriet had daarna toch niet meer willen slapen, bang als ze was voor weer zo'n akelige droom. Met geweld had ze zich wakker gehouden en eindelijk merkte ze aan de nachtzusters, die de baby's gingen wassen en voeden, dat het ochtend werd.

Nu loopt ze over de gang naar het toilet. Ze weet best, dat het zo vroeg verboden is, maar met heimelijk plezier denkt ze: „Het is toch de laatste keer. Ze kunnen me nou niet veel meer maken.”

Als ze klaar is loopt ze langzaam terug naar de zaal. Hè, ze heeft niks geen zin eigenlijk. Alle andere kinderen slapen nog.

Wacht, zou ze eens naar de baby-afdeling gaan? Als ze het heel stilletjes doet, hebben ze haar misschien niet eens in de gaten.

Maar dat heeft Margriet toch mis. Als ze stiekem door de glazen wand van de babyzaal gluurt, wordt ze onmiddellijk ontdekt door een van de nachtzusters, die vlak achter het raam een baby in bad aan het stoppen is. Ze trekt onmiddellijk een diepe rimpel in haar voorhoofd en beduidt met haar hoofd dat Margriet moet weggaan, maar die gebaart met haar handen of ze niet eventjes blijven mag. Ze kijkt daarbij zo smekend, dat de zuster verder net doet of ze Margriet helemaal niet gezien heeft.

„Ach,” denkt ze, „wat geeft het ook eigenlijk. Het kind kan natuurlijk niet meer slapen. Laat ze even kijken!” Margriet geniet. Nu vliegt het uur om en ze kijkt verbaasd op als ze op haar schouder getikt wordt en de stem van zuster Uniek zegt: „Moet je nou op de laatste dag nog verboden dingen doen? Ik zag, dat je bed leeg was en ik dacht: Is ze nou al weg zonder mij gedag te zeggen?”

Onmiddellijk steekt Margriet haar arm door die van de zuster en lacht, ondeugend: „Dat weet u wel beter Uniekje.”

„Zo,” lacht zuster Uniek ook, „kom maar gauw mee naar de zaal. Als de hoofdzuster je hier ziet laat ze je voor straf nog een week blijven.”

„Houd alsjeblieft op,” kreunt Margriet en dan vertelt

ze, hoe akelig ze gedroomd heeft en dat ze zo vroeg opgestaan is om niet weer te gaan dromen.

Zuster Uniek drukt haar arm eens hartelijk en zegt: „Nou meisje, dromen zijn bedrog, hoor. Je gaat vandaag écht weg en je gaat écht logeren bij Like.”

„Ja!” knikt Margriet met een stralend gezicht en ze voelt weer die hevige vreugde door zich heen gaan. Het doet haast pijn, zo blij is ze.

Gelukkig moet ze nog veel doen voor het half tien is, de tijd dat Like en haar ouders haar komen afhalen, anders zou ze niet weten hoe ze de tijd door moest komen. Na het ontbijt gaat ze uitgebreid in bad en trekt ze haar nieuwe jurk aan, die ze als afscheidsgeschenk van zuster Uniek gekregen heeft. Die had allang gezien dat haar oude jurken allemaal veel te klein geworden waren en de twee andere die de directrice van het kindertehuis meegebracht had, lang niet nieuw en ook niet zo leuk waren. „Die houd je maar voor daags,” had ze gezegd, „dan zal ik een feestjurk voor je maken.”

Vol bewondering had Margriet gevraagd: „Kunt u dat ook al?”

Zuster Uniek was in een hartelijke lach uitgebarsten. „Al? Vind je dat ik zoveel kan? Nou, dat valt wel mee, hoor, naaien is niet zo moeilijk als je een goed patroon hebt. Ik zal eens wat patroonbladen meebrengen, dan mag je zelf een jurk uitzoeken, maar wel een die op het raderblad staat, want patroontekenen kan ik niet.”

Nou, dat was een leuk werkje geweest om een jurk uit te zoeken en Margriet had al gauw geweten welke ze hebben wilde: zo'n jurk met een grote stropdas, die vond ze zo leuk.

Ze mocht wel in de tuin van het ziekenhuis wandelen, maar de winkels waren jammer genoeg te ver weg om zelf met zuster Uniek stof uit te zoeken. Maar de zuster wist overal raad op. Ze was gewoon naar een stoffen-

zaak gegaan en had gevraagd of ze voor haar ziek vriendinnetje verschillende staaltjes mee mocht nemen om haar zelf te laten kiezen. De winkeljuffrouw had plezier in het geval gekregen en zuster Uniek een heleboel staaltjes meegegeven. Met een kleur van plezier had Margriet, na heel lang wikken en wegen en na veel goede raad en opmerkingen van de andere kinderen, eindelijk haar keus gedaan. Donkergroen ribfluweel moest het worden met een stropdas van helgebloemd ribfluweel. Nu is de jurk af en hij is geweldig geworden!

Ze bekijkt zichzelf in de spiegel van alle kanten en ze is zo in haar eigen spiegelbeeld verdiept, dat ze niet eens hoort dat de deur van de badkamer opengaat en zuster Uniek binnenkomt. Ze schrikt op als ze de vrolijkplagende stem van de zuster achter zich hoort: „Zo ijdeltuit, ben je nogal tevreden over jezelf?”

Margriet draait zich met een ruk om en vliegt pardoes de zuster om haar hals.

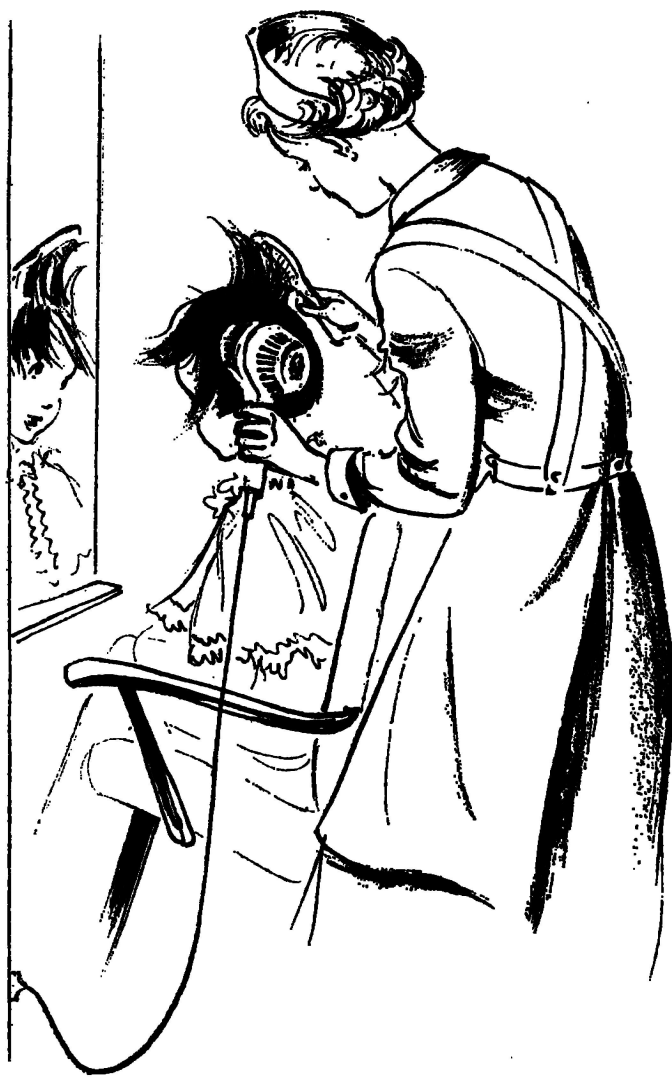
„Nee,” jubelt ze, „over ú! Wat bent u een schat om zo'n enige jurk voor mij te maken!”

„Hela,” schrikt zuster Uniek, „kijk nou eens, je maakt m'n hele schort vies met je natte haren!”

Maar ze meent niets van haar gemopper, want ze trekt Margriet met zich mee de gang in en zegt: „Kom, dan zal ik je haar even drogen. Je kunt toch niet met zo'n nat hoofd weggaan.”

Aan het eind van de gang is een kamer, speciaal ingericht voor de zusters om hun haren te watergolven en te drogen. De kinderen mogen daar nooit komen, maar zuster Uniek maakt voor Margriet een uitzondering. Ze trekt het verbaasde kind mee naar binnen en duwt haar in een leunstoel vlak voor een grote spiegel.

Terwijl ze haar een roze kapmantel omdoet, grapt ze: „Zo mevrouwtje, hoe had u het gehad willen hebben?” Margriet, schaterend van het lachen, gaat er gauw op in:

„Heel hoog gekapt juffrouw, met een valse vlecht alstublijft.”

„Komt in orde! Komt in orde!” buigt zuster Uniek en begint dan met borstel en föhn het donkere, korte haar te drogen. Als het helemaal droog is borstelt ze het nog eens goed na en dan valt het als een glad kapje om het smalle, bleke gezichtje heen.

Zuster Uniek bekijkt haar een ogenblik aandachtig en denkt: „Wat zal ik m'n kleine muis missen,” maar ze zegt opgewekt: „Zo, nu kan je wel bij de koningin op visite. Ga je gauw mee, dan kunnen we je spulletjes inpakken.”

Gearmd lopen ze naar de zaal terug waar Margriet door haar zaalgenootjes met bewonderende en jaloerse uitroepen begroet wordt.

„Hè, goed zeg, Margriet!”

„Jij boft maar, zeg. Een nieuwe jurk en fijn naar huis.” Maar ze gunnen het Margriet toch best en Jooske, nog steeds in haar rekverband, roept dapper vanuit haar hoekje: „Die jurk staat je reuze, Margriet. 'k Hoop dat je veel plezier hebt bij Like!”

Margriet knikt haar dankbaar toe. „Ik stuur jullie allemaal een kerstkaart,” belooft ze gul, plotseling vol medelijden met de anderen, die nog blijven moeten.

Als de klok in de hal half tien slaat, staat Margriet bepakt en bezakt, trappelend van ongeduld, klaar in de gang. Ze heeft juist van de directrice van het ziekenhuis en van alle zusters die ze in de gang tegenkwam afscheid genomen en nu wil ze weg, zo gauw mogelijk. Ze had niet gedacht dat je van afscheid nemen zo akelig kon worden. Ze zijn ook allemaal zo lief voor haar geweest. Iedereen had een cadeautje voor haar, zelfs de directrice, van wie ze altijd gedacht had, dat die zo hoog boven haar verheven was, dat ze haar amper had opgemerkt. Maar

vanmorgen was ze speciaal naar haar toe gekomen en terwijl ze haar een hand gaf, had ze gezegd: „Hartelijk gefeliciteerd, Margriet, met je herstel. Je weet, als je goed oefent met lopen, komen die stijve benen ook weer helemaal goed. Maar toch moet je nog veel rust houden en opdat je je dan niet zal vervelen, heb ik deze puzzel voor je gekocht.” En tot Margriets verbazing en verrassing had ze haar een grote puzzel van duizend stukjes gegeven. De directrice had hartelijk gelachen, toen Margriet hikkend probeerde haar te bedanken en was toen, met nog een vriendelijke groet, aan haar werk gegaan.

Dan waren er nog haar zaalgenootjes, die allemaal wat van hun eigen lekkers dat ze bijna iedere dag van hun familie kregen toegestopt, aan Margriet gaven. „Voor onderweg.”

En zelfs de zusters hadden aan Margriet gedacht. Van hen kreeg Margriet een dik boek, waarin ze hadden geschreven: „Voor Margriet, ter herinnering aan een moeilijke tijd”. Met daaronder al hun namen.

Als zuster Uniek er niet was geweest, was Margriet er vast om gaan huilen, maar die wist steeds weer iets te verzinnen om haar af te leiden en nu, eindelijk, is het half tien. Alsof ze op de klokslag gewacht hebben, zwaait de grote voordeur open en komen Like met haar ouders naar binnen. Meteen stormen de twee meisjes op elkaar af en nu moet Margriet toch nog huilen. En Like staat ook al zo raar te slikken. Maar niemand zegt er iets van en de gang staat opeens ook weer vol zusters. Als in een droom schudt Margriet handen en het laatste wat ze zich herinnert is dat zuster Uniek haar een kus geeft en de tranen van haar wangen veegt, terwijl ze in haar oor fluistert: „Ik kom je heel gauw opzoeken, heel gauw!” In een waas ziet ze, als ze achterin naast Like door het raampje van de auto kijkt, wapperende witte schorten

en zwaaiende handen, tot ze de hoek omdraaien en dan is alles weg.

Ze voelt zich zo vreemd, net alsof ze droomt. Maar naast haar zit Like en die is toch heus geen droom. Nee, die slikt gauw haar eigen ontroering weg en begint breeduit te lachen. „Nu geloof ik het pas echt. Nu je naast me zit.”

Dan komt het geluksgevoel opeens terug bij Margriet. Het stroomt warm door haar heen en met een diepe zucht zegt zij ook: „Ja, nu geloof ik het pas echt.”

14.

Het is voorbij

Margriet ligt in bed. Ze heeft het lampje op haar nachtkastje nog even aan gelaten. Haar donkere ogen dwalen door het kamertje, dat haar, na de tien dagen die ze bij Like gelogeed heeft, zo vertrouwd geworden is.

Tien dagen . . . Het lijkt al zo lang geleden dat ze die morgen afscheid van het ziekenhuis nam, maar toch zijn de dagen hier zo verschrikkelijk vlug omgegaan.

Tien dagen . . . tien lange, heerlijke dagen. Maar nu zijn ze voorbij en moet ze morgen terug naar het kindertehuis. Toen ze nog in het ziekenhuis was, had ze gedacht dat ze het niet erg zou vinden terug naar het kindertehuis te gaan, als ze eerst maar bij Like gelogeed had. Dan zou ze er niet meer tegen opzien, maar nu . . .

In gedachten denkt ze terug aan al die fijne dingen die gebeurd zijn in de dagen dat ze hier geweest is. De vriendschap met Like, die, dat voelden ze allebei, iedere dag groter geworden is. De hartelijke belangstelling en zorg van Like's vader en moeder. De ritjes met de auto door de feestelijk verlichte stad en het gezellig theedrinken in een van de grote warenhuizen. De bezorgdheid van

Likes moeder als ze vond dat Margriet er daarna zo moe uitzag. Thuis werd ze dan op de bank geïnstalleerd met een kussen onder haar hoofd en een plaid over haar heen en ze werd verwend met allerlei lekkere hapjes. Het versieren van de kerstboom op de dag voor Kerstmis en het aansteken van de kaarsen overal in de kamers. Het zingen van de kerstliederen bij de piano, die door Likes vader bespeeld werd en waarbij Like op de blokfluit floot. Het was allemaal zo heerlijk geweest. En toen, terwijl ze zo met z'n allen bij de piano bezig waren, werd er buiten op het raam getikt en daar zagen ze het glundere gezicht van zuster Uniek! Zonder dat Margriet het wist had Likes moeder ook háár voor de kerstdagen uitgenodigd. Wat een geweldige verrassing!

Na de uitbundige begroeting van Margriet en de wat rustiger van de anderen was zuster Uniek meteen ook bij de piano gaan staan om met haar volle altstem mee te zingen. En met een hart vol geluk had Margriet verwonderd gedacht: „Het is net of we elkaar allemaal al lang kennen. Net of we familie van elkaar zijn.”

's Middags waren ze met z'n allen naar de kerk gegaan, waar een jeugdkerstdienst gehouden werd en waar Like en haar klasgenootjes hun kerstspel opvoerden.

Stilletjes weggedoken tussen Likes moeder en zuster Uniek had Margriet genoten van het zingen, het declameren en het kerstspel.

Alles was zo heel anders dan wat ze tot nu toe beleefd had. Ze had vroeger in het kindertehuis natuurlijk ook wel kerstfeest gevierd bij een kerstboom en kaarsjes, ze had ook meegezongen en ze waren ook wel eens naar een jeugddienst geweest, maar toen had Margriet altijd het idee dat het haar niet aanging. Dat ze meedeed omdat het nou eenmaal zo hoorde, maar er echt van genoten zoals nu, dat had ze nooit.

Kwam dat misschien omdat ze tussen al die kinderen

het gevoel had gehad, dat ze nergens bij hoorde? Dat niemand echt om haar gaf? Ja, dat moest het wel geweest zijn, want toen ze zo knus tussen Likes moeder en zuster Uniek in de kerk zat, had ze wél het gevoel dat ze erbij hoorde en dát maakte dat ze overal zo van genieten kon.

Zuster Uniek had het ook gemerkt en haar zo nu en dan een hartelijk kneepje in haar hand gegeven.

„Wat is ze toch een lieve schat!” had Margriet toen gedacht en 's avonds, toen zuster Uniek nog even kwam babbelen op de rand van haar bed had Margriet opeens haar armen wild om de hals van de zuster geslagen en gezegd: „O, 'k wou . . . 'k wou dat u m'n móeder was!” Ontnuchterd en een beetje verontwaardigd had ze daarna naar zuster Uniek gekeken, die in een hartelijke schaterlach was uitgebarsten.

„Kind,” had ze gezegd, terwijl ze de lachtranen uit haar ogen veegde, „hoe oud denk je dat ik ben? Jij bent twaalf en ik . . .” alweer schaterend, „tweëntwintig! Mooie moeder!”

Ja, toen had Margriet het ook wel stom van zichzelf gevonden. Vooral nu zuster Uniek gewone kleren aan had zag je zo dat ze nog piepjong was. En, wel wat zuurzoet, had ze toch met zuster Uniek meegelachen. Maar ze zou zo graag willen dat zuster Uniek iets van haar was en toen was die met het praktische voorstel gekomen dat ze voortaan maar net moesten doen of ze zusjes waren. Ze scheelden maar tien jaar en het kwam zo vaak voor dat zussen tien jaar scheelden. Margriet moest haar dan voortaan gewoon bij haar naam noemen en Margriet had lachend gezegd dat ze die niet eens wist. Ze vond zúster Uniek wel leuk, maar alleen Uniek . . . nee! „Gelukkig,” had zuster Uniek dramatisch gezucht, „nou kom ik eindelijk van die gekke naam af. Ik heet Klaartje, heel gewoon.”

Daarna was het dus Klaartje voor iedereen, ook voor Like en haar ouders. En voor Margriet was het net of het nóg makkelijker was van haar te houden.

Kláártje! In gedachten zegt Margriet die naam zacht voor zich heen. Kláártje, haar grote zus!

Nu is alles voorbij. De kerstdagen en oud en nieuw. Morgen gaat Margriet weer naar het kindershuis, maar wat ziet ze ertegenop. Hoe heeft ze toch ooit kunnen denken dat ze het niet erg zou vinden als ze eerst maar bij Like was geweest. Na al de liefde en hartelijkheid van de laatste dagen vindt ze het veel en veel erger om terug te gaan.

O, ze wil hier niet weg! Ze wil hier blijven bij Like, haar échte vriendinnetje en bij haar ouders, die zo lief voor haar zijn geweest. Maar ja, dat hebben ze natuurlijk alleen gedaan omdat ze hier maar voor tien dagen was en omdat ze medelijden met haar hadden. Met haar, het zieke, eenzame kind. Voor een dag of tien is het niet zo moeilijk lief te zijn, maar haar hier altijd houden, dat willen ze natuurlijk niet.

Een grote eenzaamheid sluipt opeens Margriets hart binnen. Pas nu denkt ze: „Het zijn mijn eigen ouders niet en ik ben niet hun eigen kind.”

En Like? O, die zou wél willen dat Margriet bleef. Ze zei vandaag nog: „O, wat ellendig, dat je morgen weggaat. Wat moet ik nou zonder jou beginnen!”

Maar Like heeft nog meer vriendinnetjes, dat heeft ze wel gemerkt na afloop van die jeugddienst met kerst. In de gang kwamen ze allemaal om haar heen staan en veel te lachen en te praten dat ze hadden! Dan heeft ze ook nog Christien, die hier haast elke dag komt aanlopen. Margriet heeft wel begrepen dat die Likes grootste vriendin is. Christien was wel erg aardig tegen haar, Margriet, geweest, maar toch met iets van: „Alles goed

en wel dat jij hier nou bent, maar ik ken Like al veel langer en wij zijn al jaren vriendin!”

Nee, Like zal haar echt niet zo erg missen als ze eenmaal weer naar school gaat.

De eenzaamheid in Margriets hart wordt groter en ze voelt opeens de tranen over haar wangen lopen.

O, was Klaartje nou maar hier om even mee te praten. Die zou haar wel moed inspreken, maar Klaartje is al lang weer naar het ziekenhuis terug. Margriet is alleen, helemaal alleen. Met een ruk keert ze haar hoofd in het kussen en snikt het uit.

15.

Like

Like ligt in haar eigen kamer, naast die van Margriet. Zij kan ook al niet slapen. Ze woelt in bed om en om, maar ze wordt er steeds klaarder wakker van.

Ze denkt aan Margriet, die morgen weggaat en aan al die fijne dagen, die nu voorbij zijn. Morgen gaat ze zelf weer hele dagen naar school. De dokter heeft gezegd dat ze helemaal beter is, alleen moet ze zich de eerste maanden nog niet te veel inspannen en een beetje oppassen voor kouvatten. Daarom mag ze ook nog niet zwemmen. Ze moet wachten tot het warmer weer is. Like moest nu eigenlijk blij zijn en dankbaar en al die dingen meer waar volwassen mensen het altijd over hebben en natuurlijk vindt ze het wel fijn dat ze weer gewoon naar school kan en niet meer hoeft te rusten, maar toch, écht blij is ze niet. Ze denkt eraan, dat als ze morgen uit school thuis zal komen, Margriet er niet meer zal zijn. Wat zal dat saai zijn en leeg. Ja, vroeger is ze ook altijd alleen geweest en toen heeft ze er ook

wel eens over gemopperd waarom iedereen broertjes en zusjes had en zij niet. Maar dat was nu eenmaal zo en er echt diep over getreurd had ze nooit, maar nu . . . na deze fijne vakantie met Margriet waar ze eindeloos mee heeft gekletst, waar ze lekker mee geruzied heeft bij het monopoliespelen, die ze een beetje op de blokfluit heeft leren spelen en die háár een heleboel ingewikkelde borduursteekjes heeft geleerd, Margriet, aan wie ze zich zo heeft gehecht alsof . . . alsof ze een echt zusje van haar was. Nu is het anders.

Waaróm moet Margriet morgen eigenlijk weg? Waarom kan ze nog niet een poosje blijven? Waarom kan ze niet . . . altijd blijven!

Like zit opeens rechtop in haar bed. Ze staart met grote ogen naar het schemerlichte raam. Waarom heeft ze daar niet eerder aan gedacht? Ze is aan het zoeken naar een pleeggezin voor Margriet, hier ergens in de buurt, maar waarom zou Margriet niet hier, bij hen kunnen komen?

Haar hart bonst opeens wild van opwinding. O, dit moet ze dadelijk aan paps en mams gaan vragen. Dat die daar ook nog niet aan gedacht hebben. Zij vonden het immers ook een goed idee om een ander pleeggezin voor Margriet te zoeken? En zij houden ook van Margriet, dat kun je aan alles merken. Vlug glijdt ze uit bed en schiet haastig haar pantoffeltjes aan. Waar is haar ochtendjas? O, daar en nu gauw naar beneden.

Ze dwingt zichzelf om haar kamerdeur zachtjes open te doen, want Margriet mag niet wakker worden. Nee, voor haar moet het plan nog een verrassing blijven. O, die zal ook vast wel reuze blij zijn als het doorgaat. En het moet doorgaan, het móét.

Met een heimelijke glimlach kijkt ze naar de gesloten deur van Margriets kamertje, maar dan blijft ze opeens met een schok stilstaan. Wat hoort ze daar? Een vreemd,

gesmoord geluid. Het is net of er iemand ligt te huilen. En dan wéét ze het; Margriet huilt. Margriet . . .

Meteen is ze al bij de deur en doet die vlug open. Daar ligt Margriet, voorover in bed en snikt of ze nooit meer op zal houden. Ze merkt niet eens, dat de deur opengegaan is, maar dan schudden twee handen aan haar schokkende schouders en een stem roept zacht: „Margriet . . . wat is er, Margriet? Toe, waarom huil je zo?” Ze tilt haar roodbeuild gezichtje op en kijkt Like zo bedroefd aan, dat die haast mee gaat huilen. Maar in plaats daarvan trekt ze de dekens van Margriets bed een beetje los en zegt: „Schuif eens een beetje op, dan kom ik naast je.”

Margriet schuift meteen opzij en dan kruipt Like naast haar. Het is wel wat nauw, maar heerlijk knus en om het nog vertrouwelijker te maken doet Like gauw het schemerlampje, dat nog steeds op het nachtkastje staat te branden, uit. Zo, in het donker, kun je veel gemakkelijker praten.

Maar het lijkt wel of Margriet opeens niet meer praten wil, want als Like haar zachtjes aan haar schouder schudt en vraagt: „Zeg op, wat is er nou, gekkie?” trekt ze alleen onwillig met die schouder en zegt niets. Gelukkig houdt ze wel op met dat erge huilen en dat is alvast wát, vindt Like.

Pas als ze vraagt: „Is het omdat je morgen weggaat?” duwt Margriet opeens naar hoofd tegen Likes schouder en hikt: „Ik . . . hik . . . waarom . . .” Dan houdt ze weer op en huilt even hard als eerst.

O, Margriet zou wel aan Like willen vertellen hoe graag ze altijd bij haar zou willen blijven, maar zoiets kan ze toch niet doen? Jezelf aanbieden als pleegkind? Stel je voor dat Likes ouders er niets voor zouden voelen, dat zou alles nog veel erger maken. Nee, ze zegt niks. Ze zal wel uitkijken!

Like weet er geen raad mee. Zou ze naar mams gaan en die hier halen? Nee, dat is flauw, Margriet is toch háár vriendin? Dan begint ze te praten en zegt, zonder het te beseffen, precies dat wat Margriet nodig heeft.

„Weet je, ik heb daarnet iets bedacht. Ik had allang een plannetje om voor jou hier in de buurt een pleeggezin te zoeken. Ik dacht: „Dan kunnen we altijd samen naar school, enzo.” Maar ik vind mezelf een grote ezel, weet je. Ik dacht vanavond opeens: „Waarom kan Margriet eigenlijk niet bij ons komen?” En ik wilde het juist beneden gaan vragen toen ik jou hoorde.”

Margriet ligt roerloos te luisteren. Ze is zó verrast, dat ze prompt opgehouden is met huilen. Like heeft er dus ook aan gedacht. Die wilde het zelfs gaan vragen. Maar dat mág ze niet doen! Ze gaat met een ruk rechtop zitten en hakkelt: „Dat . . . dat wil ik niet hoor! 'k Zou . . . 'k zou me geen raad weten als ze „nee” zeiden.”

Like zit nu ook rechtop. Ze slaat haar arm stijf om Margriets schouders en pleit: „Ze zéggen geen nee, vast niet. Ze houden van je, echt!”

„Denk je?” vraagt Margriet met trillende lippen.

„Ik weet het zeker!” zegt Like beslist. „'k Zal het gaan vragen dan kun je het zelf horen.”

Meteen wil ze uit bed springen, maar Margriet houdt haar tegen met een bijna angstig: „Nee, néé! Ik moet . . . ik weet niet . . .”

„Je wilt toch wel?” vraagt Like.

„O ja!” Het klinkt zo gretig, dat Like zachtjes in de lach schiet.

„Nou dan!”

Margriet kijkt een poosje zwijgend voor zich uit en zegt dan, aarzelend: „Als je vader en moeder het zouden willen, waarom hebben ze het dan niet allang gezegd? Ze vinden me natuurlijk wel aardig, dat weet ik best. maar voor een poosje is heel wat anders dan voor altijd.

Een vreemd kind erbij, dat . . .," moeilijk zoekt ze naar de juiste woorden, „dat doe je niet zomaar.”

Like is een ogenblik sprakeloos. Dan valt ze uit: „Je lijkt wel mal! Jij een vreemd kind! Denk je dat? Was het daarom dat je huilde?”

Als Margriet knikt, trekt ze haar omlaag en fluistert, haar hoofd vlak bij het hare: „Zal ik je eens wat vertellen? Het is gek, maar 'k heb je eigenlijk nooit vreemd gevonden. Misschien één momentje, toen ik je voor het eerst in het ziekenhuis zag en we zo gek naar elkaar stonden te gluren, maar daarna . . . Heb jij ook niet net het gevoel of we zusjes zijn?”

En Margriet? Het is weer net als toen ze die eerste brieven van Like kreeg. Alsof na een donkere regendag plotseling de zon doorbreekt. Wég is die donkere eenzaamheid. Ze is niet alleen, ze heeft Like toch? Al is ze terug in het kindertehuis, dan kunnen ze elkaar toch schrijven? en logeren bij Like, ja, dat mag ze vast nog wel eens.

Opgetogen slaat ze haar arm om Likes hals en zegt blij: „Zusjes, ja, dat gevoel heb ik ook. En we laten elkaar nooit in de steek, hè?”

„Nóóit!” weet Like beslist.

Zo, met de armen om elkaars hals, blijven ze nog een poos fluisterend praten, tot ze, zonder het zelf te weten, in slaap vallen.

Beneden zitten paps en mams tegenover elkaar. Ze denken dat Like en Margriet allang slapen en nu kunnen ze ongestoord praten.

Nadat paps uitgebreid zijn pijp gestopt heeft, begint hij: „Wat denk je er nu van, zou Margriet het jammer vinden dat ze morgen weggaat?”

Mams aarzelt even met antwoorden. Dan zegt ze: „Ze heeft het hier erg naar haar zin gehad, dat weet ik zeker. Maar of ze zou willen blijven . . . ? Ik verwachtte eigenlijk iedere dag dat ze er iets over zou zeggen, maar zelfs tegen Like heeft ze niets gezegd, anders had ik het wel gehoord. Ik heb vandaag Klaartje nog even opgebeld, maar tegen haar heeft ze er ook met geen woord over gesproken. Zie je, wij kunnen nou wel erg graag willen, dat ze blijft, maar ze moet het in de eerste plaats zélf willen.”

Paps neemt een paar flinke trekken aan zijn pijp. Hij laat, nadenkend de kringetjes rook omhoog trekken.

„'t Is zo'n lief, spontaan kind,” zegt hij dan, „maar toch weten we weinig van haar. Er zou toch nog eens iemand van het kindertehuis komen, een sociaal werkster? Weet die niet wat meer van haar af?”

Mams knikt. „Ja, die komt morgenmiddag. Ik moet dan vertellen hoe alles gegaan is en hoe Margriet het vond. Of ze niet brutaal geweest is of koppig, zoals ze vroeger schijnbaar was in het vorige pleeggezin.”

„Nou moe,” bromt paps verontwaardigd, „Margriet brutaal en koppig! Like is heel wat brutaler zo nu en dan!”

Mams lacht: „Nou ja, ze is hier maar kort geweest, later zou ze misschien wel loskomen. Daarom wil die sociaal werkster het ook niet overhaasten. Het is de bedoeling, dat Margriet hier vaker komt, bijvoorbeeld de weekends, tot we goed aan elkaar gewend zijn en dan pas wordt er gepraat over voorgoed blijven.”

Paps moet toegeven dat er wel wat in zit. Als Margriet voor de tweede keer in een pleeggezin kwam waar ze niet paste, zou dat verschrikkelijk voor haar zijn. Toch trekt hij een beetje nijdig aan zijn pijp. Hij vindt in dit geval dat uitstel onnodig is. Hij is ervan overtuigd dat Margriet precies in hun gezinnetje zou passen. En als later mams, die naar boven is gegaan om nog even naar de meisjes te kijken, hem roept en ze samen staan te kijken naar die slapende hoofden, de een zo donker en de ander zo blond, dicht naast elkaar op één kussen, zegt hij ontroerd: „Denk je werkelijk dat wennen nog nodig is?”

Als Like de volgende morgen uit school komt, is Margriet al weg. Paps heeft haar weggebracht in de auto. Like had van tevoren wel gedacht dat het leeg en stil zou zijn, maar toch is het nog erger dan ze het zich had voorgesteld.

Doelloos loopt ze door het hele huis en opeens overvalt haar weer zo'n boze mopperbui als vroeger. Ze vaart uit tegen haar moeder, die aan het tafeldekken is: „Eten we samen vanmiddag? Nou, reuze gezellig, hoor! Waarom kon Margriet niet blijven? Waarom kan ze niet áltijd hier blijven?”

Ze schrikt opeens van zichzelf. Nu heeft ze het er zomaar uitgeflapt en ze had juist vanmorgen aan Margriet beloofd er niet met haar vader en moeder over te praten tot die er zelf over begonnen. Like had wel geprotesteerd, maar toch kon ze het wel een beetje begrijpen.

Margriet wilde niet dat Likes vader en moeder haar in huis zouden nemen om háár een plezier te doen, maar ook omdat ze het zelf graag wilden. En nu had zij, Like, het er toch uitgeflapt en nog wel zo nijdig. Met een gespannen gezicht kijkt ze haar moeder aan maar die schijnt helemaal niet verbaasd te zijn over Likes uitval. Rustig gaat ze verder met dekken en al even rustig klinkt haar stem als ze vraagt: „Zou jij dat dan graag willen? Altijd een ander meisje hier dat evenveel rechten zou hebben als jij? Want jij hebt tot nu toe een massa voordelen gehad omdat je enig kind was. Je hebt een grote kamer voor jezelf en niet zoals Christien met nog twee zusjes. Je hebt een kast vol boeken en spelletjes, allemaal voor jou alleen. En zo zijn er nog veel meer dingen, die jij hebt omdat je enig kind bent, maar als Margriet hier zou komen, dán moest je alles delen, ook de aandacht en liefde van paps en mij. Heb je daar echt weleens over nagedacht? Denk je dat je dat zou kunnen?”

Met grote ogen heeft Like naar mams staan luisteren. Nee, ze moet bekennen dat ze over dat alles nog nooit heeft nagedacht, maar ze hoeft daar immers niet over na te denken. Met glanzende ogen zegt ze: „Voor Margriet zou ik alles kunnen. Misschien als er een ander, vreemd kind zou komen, dan niet, maar voor Margriet . . . O mams . . .” ze slaat haar armen stijf om haar moeders hals, „zou ú het willen? Zou ú het fijn vinden als Margriet hier kwam? Ja, hè?”

Ontroerd trekt mams Like tegen zich aan. „Ja, kind,” knikt ze, „ik zou het erg fijn vinden en paps ook.” Like geeft haar een klapzoen op allebei haar wangen en begint dan als een dolle door de kamer te dansen.

„O,” roept ze, „en Margriet dacht nog wel dat u en paps het niet zouden willen! Ze zei, dat u het voor een poosje wel leuk vond met haar, maar niet voor altijd. O mams,

laten we haar meteen terug gaan halen! Ze lag gisteravond zo te huilen op bed omdat ze weg moest."

Mams schrikt. „Waarom heb je me dat niet gezegd?" vraagt ze een beetje boos. „Waarom heb je me niet geroepen? Dat arme kind!"

„Margriet wilde het niet. Weet u, ze wilde niet dat u het alleen zou doen voor haar plezier. Ze was zelfs bang dat u het helemaal niet zou willen."

Mams schudt meewarig haar hoofd. „Arm kind!" zegt ze weer en Like ziet met schrik dat er tranen in haar moeders ogen staan. Vlug zegt ze: „Maar we kunnen haar toch meteen gaan halen, mams?"

Haar moeder schudt haar hoofd en vertelt dan aan Like dat er vanmiddag een sociaal werkster van het kindertehuis zal komen. Ze is de voogdes van Margriet en ze komt over haar praten.

Tot Likes verbazing vertelt moeder nu ook dat paps en zij al lang van plan waren Margriet in huis te nemen, maar dat zoiets niet zomaar gaat. Ze hebben al eens gesproken met de directrice van het kindertehuis en nu komt vanmiddag dus Margriets voogdes. Die juffrouw moet toezicht houden op Margriet en kijken of ze wel in een goed gezin komt. Het is de bedoeling, dat Margriet eerst nog een paar weekends komt en dat er dan aan haar gevraagd wordt of ze wil blijven.

Like heeft met aandacht geluisterd, maar ze vindt het laatste al net zo onnodig als haar vader.

„Als we toch nú al weten dat ze wil!" moppert ze.

Mams lacht alweer. „Heethoofdje!" zegt ze, „ik zal vanmiddag m'n best doen om Margriet zo vlug mogelijk bij ons te krijgen, hoor. Dat beloof ik je!"

Die middag komt juffrouw van Dalen, de voogdes van Margriet, op bezoek. Het is een aardige dame van ongeveer veertig jaar en zij en mams kunnen meteen goed

met elkaar opschieten. Juffrouw van Dalen vertelt van alles over Margriet. Hoe ze als tweejarige peuter in het kindertehuis kwam, bang en ontredderd door al het vreemde en hoe eenzaam ze eigenlijk altijd geweest is tussen al die andere kinderen. Hoe ze daarom bij het groter worden stug en koppig werd tegen de zusters van het kindertehuis en dat zij daarom een pleeggezin heeft gezocht voor Margriet. Een klein gezin. Margriet is daar een jaar geweest, maar in plaats van vriendelijker werd ze steeds koppiger en ook brutaal. Het was duidelijk, dat het kind zich doodongelukkig voelde en de Kinderraad had haar juist opdracht gegeven Margriet weg te halen uit dat gezin, toen dat vreselijke ongeluk gebeurde. Juffrouw van Dalen kan niet zeggen hoe erg ze dat allemaal voor Margriet vond, maar achteraf heeft het toch dit voordeel gehad dat ze daardoor Like en haar ouders heeft leren kennen.

„Ja,” knikt mams, „en dat niet alleen. Wij zijn ons erg aan Margriet gaan hechten en we zouden haar graag bij ons in huis nemen.”

Juffrouw van Dalen kijkt een beetje bedenkelijk en vraagt: „Ja, dat hoorde ik van de directrice van het kindertehuis, maar wilt u dat nu nog, na alles wat ik van Margriet verteld heb? Margriet heeft een erg moeilijke kindertijd achter de rug en dat zal ze nooit helemaal kunnen vergeten. Ze zal nog vaak heel lastig en dwars zijn. Ziet u daar niet tegenop?”

Mams schudt vastbesloten haar hoofd. „Integendeel, het is hoog tijd dat het kind de volle liefde van een vader, moeder en zusje krijgt. Daar heeft een kind recht op. En lastig? . . . Ach, denkt u dat mijn eigen dochtertje nooit lastig en brutaal is? Nou, reken maar!”

Ze lachen allebei hartelijk en dan spreken ze af, dat Margriet toch eerst nog een paar weekends zal komen en dat er nu wel met haar over gepraat mag worden of

ze wil blijven. Maar het is beter dat ook Margriet niet direct „ja” zal zeggen. Ze is oud genoeg om te beseffen dat je over zulke dingen eerst goed na moet denken.

Glimlachend zegt mams: „Oud genoeg misschien wel, maar de jeugd heeft altijd zo'n haast. Like wilde haar tenminste vanmiddag meteen terug gaan halen toen ik haar vertelde dat ook wij het fijn zouden vinden als Margriet bij ons zou komen.”

Juffrouw van Dalen knikt begrijpend, maar zegt toch: „Ja, waarschijnlijk heeft Like groot gelijk en zou alles prima gaan, maar wij willen de grootst mogelijke zekerheid voor onze kinderen hebben. Ze hebben meestal toch al veel te veel teleurstellingen in hun korte leven meegemaakt en vooral voor Margriet mag het niet nog eens op een mislukking uitdraaien. Maar,” voegt ze er hartelijk aan toe, „nu ik u heb leren kennen geloof ik dat Margriet hier erg goed op haar plaats zal zijn. Het is alleen omdat we het altijd op deze manier doen, weet u.” Juist op dit moment komt Like uit school thuis. Van buitenaf heeft ze de bezoeker al in de kamer zien zitten en met bonzend hart haast ze zich naar binnen.

Zou Margriet meteen terug mogen komen?

Ze gunt zich haast niet de tijd haar moeder en de bezoeker behoorlijk gedag te zeggen en valt meteen met de deur in huis: „U bent de voogdes van Margriet, hè? Mag ze bij ons komen?”

Juffrouw van Dalen kijkt met plezier naar het fijne, blonde gezichtje dat haar met die helderblauwe ogen zo hoopvol-gespannen aankijkt en ze weet opeens zeker dat Margriet in dit gezin gelukkig zal kunnen worden. Dat Like precies het zusje is, dat Margriet nodig heeft. En ze zegt hartelijk spontaan: „Van mij mag ze als ze het zelf wil.”

Dan gooit Like van pure vreugde allebei haar armen in de lucht en jubelt: „En óf ze wil! En óf ze wil!”

Het is voor Margriet moeilijk om weer aan alle regels van het kindertehuis te wennen. In het ziekenhuis waren natuurlijk ook vaste regels voor opstaan, etenstijden enz. maar toen was Margriet patiënte en de zusters deden van alles voor haar en haar zaalgenootjes. En wat hadden ze niet vaak plezier gemaakt en de boel op stelten gezet! De zusters mopperden dan weleens, maar moesten er ook vaak zelf om lachen. Vooral Klaartje, toen nog zuster Uniek, kon zelf reuzegoed meedoen met allerlei grappen.

Hier in het kindertehuis is alles veel strenger. O, Margriet begrijpt best dat dat moet met zoveel kinderen, maar ze voelt al vanaf de eerste dag het oude verzet tegen al die regels in zich oprijzen. 's Morgens precies zeven uur opstaan, bed afhalen, precies de dekens zus en de lakens zo, dan naar de wasbakken en je goed wassen met water en zeep, aankleden en haren kammen. Nog juist voor acht uur kunnen dan de bedden opgemaakt worden en de slaapzaal netjes gemaakt.

Om acht uur staat in de eetzaal het ontbijt op lange tafels klaar. Een bord pap en bruine boterhammen voor elk kind.

Dit is ook iets waar Margriet erg aan wennen moet. Elk kind krijgt hetzelfde, of je er nu trek in hebt of niet. Ze is het zo anders gewend in het ziekenhuis, maar vooral die dagen bij Like. Altijd werd haar toen gevraagd wat ze op haar boterham wilde en ze mocht het ook zelf uitkiezen zonder te vragen.

Margriet begrijpt wel dat het met zo'n tafel vol kinderen moeilijk zou gaan, maar toch . . .

Stil en afgetrokken zit ze die eerste dagen aan tafel en eet met lange tanden. Ze ziet wel, dat de andere kinderen naar haar kijken en stiekem om haar lachen. En ze heeft wel gemerkt, dat ze achter haar rug over haar fluisteren, maar het kan haar niet schelen. Ze was vroeger al niet zo getapt bij de kinderen die toen ook in het kindertehuis waren en voor de nieuwen is ze toch een vreemde.

Een vreemde, ja dat voelt Margriet zich erger dan ooit.

Ook op school, waar ze nu van de dokter weer naar toe mag, is ze een vreemde eend in de bijt. Haar klasgenootjes van verleden jaar zijn allemaal van school af en ze zit nu bij de kinderen, die vorig jaar in de vijfde zaten. Toch vindt ze het fijn dat ze weer naar school kan. Nu hoeft ze tenminste niet de hele dag in het kindertehuis te blijven en kan ze ook eens aan wat anders denken dan aan het verdriet dat ze bij Like weg moest. Met verwoude ijver valt ze op het schoolwerk aan dat de hoofdonderwijzer haar geeft. De eerste weken moet ze ander werk doen dan de andere kinderen omdat ze bijna een jaar niet op school is geweest. Van taal en rekenen is ze een heleboel vergeten, maar ze wil en zal het allemaal inhalen. Ze weet, dat Like naar de Havo wil en nu wil zij ook naar de Havo. Misschien, heel misschien komt ze toch nog eens bij Like op school en dan kunnen ze samen leren.

Bij die gedachte overvalt Margriet dan weer zo'n gevoel van heimwee, dat ze haar best moet doen om niet in huilen uit te barsten, maar dat wil ze niet. Niet hier, waar iedereen naar haar kijkt, waar iedereen haar maar een rare vindt. Zo krijgt ze zonder het zelf te weten, weer diezelfde koppige trek om haar mond van vroeger

en de zusters, die haar zo meemaken, denken bij zichzelf: „Ze is nog precies zo'n stijfkop als vroeger, die Margriet.”

De kinderen in het kindertehuis hebben ook taken. 's Middags bij de warme maaltijd moet één groep helpen met tafeldekken, een andere groep moet het eten doorgeven en de derde groep helpt afruimen. Na de broodmaaltijd 's avonds moeten er ook kinderen helpen afwassen omdat er dan al verschillende keukenhulpen weg zijn.

Juist als Margriet op de derde avond dat ze weer in het kindertehuis is, de beurt heeft om in de keuken te helpen, wordt ze geroepen door de directrice. Er is bezoek voor haar.

Bezoek? Haar hart maakt een vreugdevol sprongetje. Niet alleen omdat ze nu van dat nare afdrogen verlost is, maar om het prettige idee dat er bezoek is voor háár alleen. Wie zou het zijn? Even flitst het door haar heen: „Like?” Maar nee, dat kan natuurlijk niet. Het is al avond en ze is pas drie dagen geleden bij Like weggegaan. Pás drie dagen? O, het lijkt haar al veel langer! Maar als het Like niet is, wie dan wel? Klaartje? Dat zou enig zijn! Naar haar verlangt ze al haast net zo als naar Like.

Vlug loopt ze naast de directrice door de lange gang van het kindertehuis naar de bezoekkamer. Ze kijkt omhoog naar het bekende gezicht met de fijne rimpels in het hoge voorhoofd. „Waarom zegt ze nou niks,” denkt ze opeens wrevelig. „Waarom vertelt ze me niet wie er is?” En meteen is er weer die koppige trek om haar kleine mond.

De directrice loopt zwijgend naast Margriet. Ze heeft wel even opzij gekeken naar dat koppige gezichtje en ze heeft een beetje verdrietig gedacht: „Waarom vraag je

nou niet wie er is zoals elk ander kind gedaan zou hebben? Zal ik je dan nooit gaan begrijpen?"

In de bezoekkamer zit Margriets voogdes, juffrouw van Dalen. Margriet ziet het met een felle schok van teleurstelling. Juffrouw van Dalen! Wat komt die hier nou doen? En onrechtvaardig denkt ze er bitter bij: „Zeker een preek tegen me afsteken dat ik me wat meer moet aanpassen. Dat ik wat áárdiger tegen de andere kinderen moet doen, dan zullen ze ook áárdiger tegen mij zijn. Poeh, ze kent dat!"

Nadat ze juffrouw van Dalen een slap handje gegeven heeft, laat ze zich met een boos gezicht op de stoel vallen, die de directrice voor haar aangeschoven heeft.

Maar juffrouw van Dalen doet net of ze niets merkt. Hartelijk begint ze: „Zo Margriet, nou zien we elkaar weer eens hier terug, hè. Dat is wat anders dan in het ziekenhuis en ik zie dat het met lopen al weer aardig gaat, is het niet?"

„O ja, dank u," zegt Margriet stijf.

Eigenlijk vindt ze zichzelf een naarling dat ze zo stug doet tegen juffrouw van Dalen. Die is in het ziekenhuis vaak bij haar geweest en ze was toen echt aardig. Ze had alleen zo gehoopt dat het Klaartje was geweest . . .

Over haar wat gebogen hoofd kijken juffrouw van Dalen en de directrice elkaar aan. De directrice met een boos gezicht. Die wil Margriet juist een flink standje gaan geven om haar onvriendelijkheid, maar juffrouw van Dalen is haar net voor. Met een ondeugende trek op haar gezicht zegt ze effen: „O ja Margriet, voor ik het vergeet, je hebt nog de groeten van Like en haar moeder." Het lijkt wel of Margriet door een naald gestoken is, zo vliegt ze overeind. Wég is de koppige trek. Wég haar onverschillige stem als ze hakkend vraagt: „Hebt u . . . bent u daar geweest?"

Met verbazing kijken de directrice en juffrouw van Dalen die Margriet toch al zo lang kennen, naar het veranderde uiterlijk van het kind. Haar grote, donkere ogen kijken met een verlangende glans naar het gezicht van haar voorgdes. Ze wil de woorden er wel uittrekken. Juffrouw van Dalen laat haar niet lang wachten en knikt glimlachend. „Ja, ik ben er geweest en kijk, Like heeft een brief voor je meegegeven.”

Margriet staat al bij haar. Haastig trekt ze de brief uit de hand van juffrouw van Dalen en met een kleur van plotselinge verlegenheid vraagt ze aarzelend: „Mag ik . . . zal ik nu . . . ?”

Juffrouw van Dalen knikt vriendelijk. „Ja hoor, lees hem nu maar even. Je bent natuurlijk reuze nieuwsgierig en we moeten straks toch nog even praten over wat er in de brief staat. Like heeft hem mij al laten lezen, zie je.” Margriet hoort haar al niet meer. Ze is weer gaan zitten en vouwt het velletje papier, waar geen envelop om zit, met trillende vingers open. Dan leest ze:

Lieve zus!

Ja, je leest het goed! Je wordt echt mijn zusje. Ik mag het aan je schrijven van juffrouw van Dalen, die hier op bezoek is en van mams. Ze zeggen: „Als jij wilt, mag je bij ons komen.” Maar dat is onzin hè, want je wilt, dat weten wij allang!

Juffrouw van Dalen wilde dat je eerst een paar week-ends kwam om te wennen, maar je bent al lang gewend, hè! Grote mensen zijn altijd zo voorzichtig. Zij zijn bang dat jij later spijt zult krijgen, geloof ik. Of dat wij spijt zullen krijgen. Nou, ze zeggen altijd tegen ons: „Je moet niet zo gauw bang zijn.” Nou, dat zeggen wij dan nu eens tegen hen. Spijt krijgen, hoe verzinnen ze het! Ik heb alleen maar spijt dat je niet meteen gebleven bent. Kind, het is uitgestorven

zonder jou! Maar nu komen we je zaterdag halen en dan . . . voorgoed! O Margriet, ik kan gewoon mijn geluk niet op. Mijn hele leven heb ik naar een zusje verlangd en nu krijg ik er een. En het heerlijkste is, dat zusje ben . . . jij!

Nu kan ik niet verder schrijven want ik ben veel te opgewonden. Was het maar vast zaterdag!

Een reuzezoen van je zusje Like.

Margriets gezichtje is onder het lezen beurtelings vuurrood en spierwit geworden. Ze voelt zich heet en koud tegelijk en bij Likes zin: „En het heerlijkste is, dat zusje ben jij!” kan ze opeens niets meer zien. Haar ogen lopen vol tranen. Ze veegt ze weg, maar er komen er steeds meer. Ze druppen op Likes brief en vlekken de laatste regels. In een bibberend waas ziet ze: „Een reuzezoen van je zusje Like.”

Waarom huilt ze nu toch zo? Is het niet heerlijk? Ze mag naar Like, voorgoed! En toch stromen de tranen uit haar ogen.

Ze voelt dat de directrice en juffrouw van Dalen naar haar zitten te kijken, maar het kan haar niet meer schelen dat ze haar zien huilen. Hulpeloos kijkt ze hen door haar tranen aan. Net alsof ze wil zeggen: „Jullie mogen nu wel weten dat ik niet zo'n koppig, ongevoelig kind ben als jullie altijd dachten. Het was alleen omdat ik me zo ongelukkig voelde. Nu voel ik me gelukkig en nu ben ik anders, zien jullie wel?”

Vooraf juffrouw van Dalen begrijpt het. Ze geeft Margriet haar eigen zakdoek om de tranen te drogen en maakt dan een grapje: „Als je 't nou zó erg vindt hoeft je niet, hoor.”

Margriet lacht alweer. Haar nog vochtige, bruine ogen stralen juffrouw van Dalen tegen, maar haar stem klinkt nog een beetje raar als ze zegt: „Ik . . . ik wil zo gráág!”

18.

Nu ben je thuis, Margriet!

Het is voor Margriet net een droom. Maar toch weet ze dat alles werkelijkheid is. Het afscheid van school, van de klas waar ze maar zo kort in gezeten heeft. Van de hoofdonderwijzer, die haar heel veel geluk wenst in haar nieuwe thuis en haar als afscheid een platenboek over Hollandse molens cadeau geeft.

Het inpakken van al haar spulletjes. Haar kleren, haar boeken en niet te vergeten de twee lappenpoppen, die ze met behulp van Klaartje in het ziekenhuis gemaakt heeft. Dan is er Likes handwerkmapje, dat ze, dat weet Margriet zeker, haar hele leven zal bewaren. Dat mapje is immers het begin geweest van alle heerlijke dingen die daarna gekomen zijn?

Dan nog het afscheid van het kindertehuis. Het ernstige gesprek met de directrice, dat Margriet vroeger een „preek” zou hebben genoemd en waar ze met een nors gezicht naar zou hebben geluisterd. Maar nu is het net of ze boven die boze Margriet van vroeger uitgegroeid is. Of ze alles wat de directrice tegen haar zou willen zeggen zou kunnen verdragen.

En als de directrice tegen haar zegt: „Je moet in het leven tegen jezelf leren vechten, Margriet. Tegen je boze buien, je ontevredenheid,” is ze het nog roerend met haar eens ook. Zoiets had Klaartje ook weleens tegen haar gezegd toen ze nog in het ziekenhuis lag en mopperde omdat alles haar tegenliep. Ze had wel eerlijk haar best gedaan, maar het was altijd zo moeilijk geweest.

Maar nu . . . nu lijkt het Margriet niet moeilijk meer om

altijd lief en vrolijk te zijn. En terwijl de directrice praat en praat gaat het door Margriet heen: „Er valt nu niks meer te vechten, ik zal nooit meer koppig en ontevreden zijn als ik bij Like ben.”

Maar dan dringt het tot Margriet door dat de directrice Likes naam noemt en ze luistert gespannen.

„Je krijgt nu een pleegzusje en in het begin is alles natuurlijk koek en ei, maar zo zal het niet altijd zijn. Like en jij zullen net zo goed moeten leren met elkaar om te gaan en ook met je pleegouders zullen er weleens botsingen komen. Maar die zijn er in elk gezin en die moet je met elkaar oplossen. Daar moet je ook voor vechten, Margriet!”

Margriet knikt ernstig en opeens bekijkt ze de directrice met andere ogen. Ze is toch eigenlijk reuze aardig en Margriet schaamt zich dat ze dat nú pas merkt na al die jaren.

Aarzelend wil ze het goedmaken door te zeggen: „U . . . ik hoop . . . het was niet om u, dat ik vaak zo naar deed. Het was . . . het was . . .”

Hulpeloos kijkt ze de directrice aan, maar die geeft haar spontaan een kus en zegt: „Ik begrijp het wel, meisje. Jij hebt het erg moeilijk gehad, maar nu komt alles goed, hè?”

Ja, nu wordt alles goed!

Dat zinnetje zingt in Margriets hart als ze zaterdagmorgen met Like en haar ouders weggrijdt van het kindertehuis. Als ze na een rit van een uur uitstappen voor Likes huis en mams haar arm om Margriets schouder slaat en zachtjes in haar oor zegt: „Nu ben je thuis, Margriet.”

Thuis! Thuis!

Ze holt met Like door het hele huis. Ze bekijkt alles of ze jaren is weg geweest. Ze sjouwt met Like haar koffers

naar boven, naar de zolderkamer die voortaan van háár zal zijn. Ja, ze heeft zelf de zolderkamer gekozen, waar je door een grote koekoek uitkijkt over de lagere huizen van de overkant naar uitgestrekte weidevelden, waar 's zomers de koeien en schapen grazen. Nu loopt er een eenzame pony en Margriet neemt zich voor hem zo gauw mogelijk eens op te zoeken. Ze kan de gedachte niet verdragen dat er nog één levend wezen eenzaam zou zijn. Ze luistert naar Likes geratel, die haar vertelt dat ze met paps en mams meemogen naar de Bijenkorf om zelf allerlei spulletjes uit te zoeken voor Margriets kamer. „En je krijgt van mij zo'n visnet, weet je wel, met zo'n oranje bal erin, zo'n baken. Dat kun je aan de balken ophangen.”

En aldoor jubelt het in Margriets hart: „Nu wordt alles goed. Dit is mijn huis, mijn kamer. Hier hoor ik nu voortaan.”

's Middags komt er bezoek. Klaartje!

Haar glunder gezicht gaat helemaal schuil achter een enorme bos gele chrysanten, die ze in Margriets armen duwt, als die haar uitgelaten om de hals vliegt. Maar haar stem klinkt vreemd schor als ze grapt: „Hier kleine schavuit, welkom thuis!”

Margriet danst naar de keuken en zet de bloemen in een grote vaas.

Welkom thuis! Welkom thuis!

O, wat is haar hart barstens vol blijdschap! Het zingt maar van binnen: „Nu komt het goed! Dit is mijn thuis!”

En het blijft zingen als paps na het warme eten, waar mams speciaal lievelingsgerechten van Margriet voor gemaakt heeft, de handen vouwt en bidt: „Vader in de hemel, wij zijn u zo dankbaar voor al het geluk dat U ons vandaag gegeven hebt, dat U Margriet bij ons thuisgebracht hebt.

Toen Like ziek werk, dachten we: „Waarom moet dat nou?“ En toen Margriet zo ziek was heeft ze gedacht: „Waarom moet ik al dat verdriet hebben?“ Maar nu moeten wij ons diep verwonderen, want nu begrijpen wij dat U aldoor voor ons gezorgd hebt. Dat het uw bedoeling was dat we door de ziekte van de meisjes Margriet hebben leren kennen. Wij danken U daarvoor, Here, uit het diepst van ons hart.”

Margriet doet haar ogen open en kijkt in de warm-blijde ogen van de anderen, die zo vol liefde naar haar kijken en de diepe dankbaarheid van paps gebed doortrikt haar nu pas goed als ze wéét: „Nu ben je thuis, Margriet!”